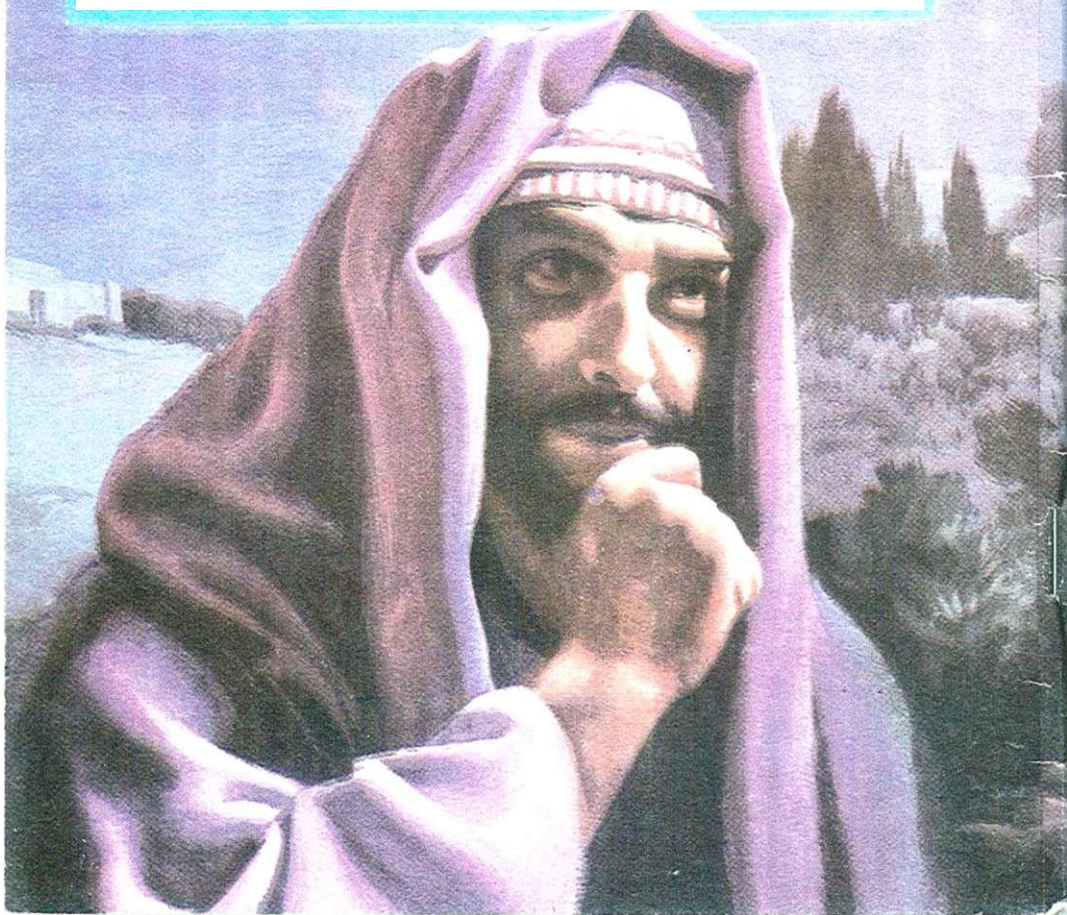
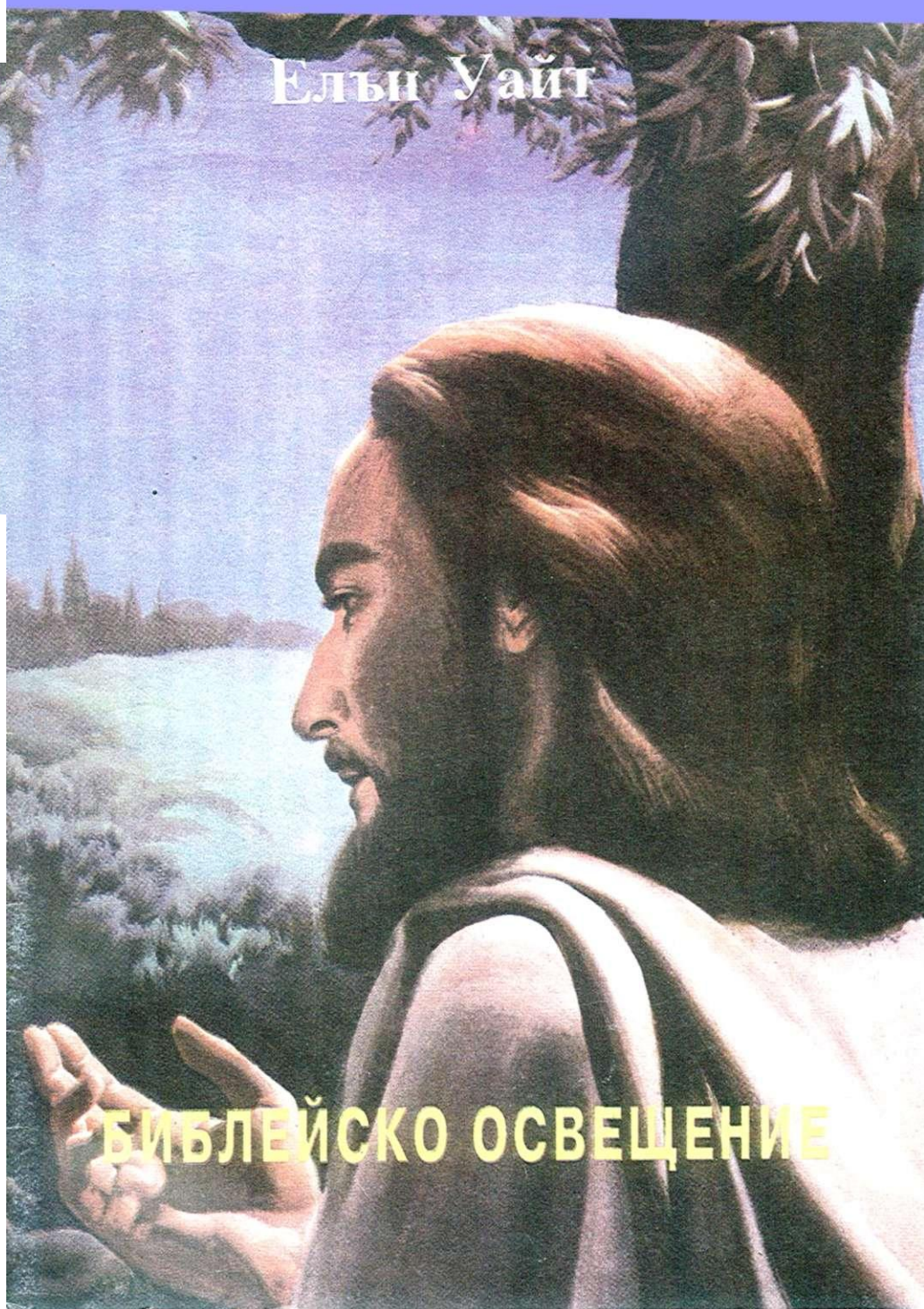

„Защото знаете какви поръчки ви дадохме от името на Господа Исуса. Понеже това е Божията воля - вашето освещение..." (1 Сол. 4:2,3).

Библейското освещение не се състои в силни емоции. Мнозина грешат по този въпрос. Те поставят чувствата си като мярка. Когато се почувстват възвисени и щастливи, те твърдят, че са осветени. Чувството на щастие или неговата липса не е доказателство, че има или няма освещение. Не съществува явлението незабавно освещение. Истинското освещение е дело, продължаващо през целия живот на човека. Онези, които се борят с всекидневните си изкушения, които преодоляват грешните си наклонности и копнеят за святост на сърцето и живота си, не са самохвалци и не говорят за своята святост. Те гладуват и жадуват за правдата. За тях грехът е много греховен.

Елън Уайт

БИБЛЕЙСКО ОСВЕЩЕНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ

Към читателите на тази книга.....	3
I. Истински и фалшиви теории.....	4
II. Данииловите принципи на въздържание.....	11
III. Обуздаване на апетите и страстите.....	15
IV. Нажежената пещ.....	21
V. Даниил в лъвовата яма.....	27
VI. Данииловата молитва.....	29
VII. Характерът на апостол Йоан.....	34
VIII. Иоановата проповедническа дейност.....	39
IX. Иоановото изгнаничество.....	45
X. Християнски характер.....	52
XI. Предимството на християнина.....	58
Индекс.....	64

Е. Г. Уайт

БИБЛЕЙСКО ОСВЕЩЕНИЕ

Американска
Първо издание
Превод Станка Бонева

Авторката на тази книга Елън Г. Уайт е една от малкото жени-писателки, които са дали на света толкова много за нравствено-религиозното му издигане.

Родена през 1827 г., тя отрано хваща перото, което остро изобличава човешките недъзи на безверието, и нежно и внимателно насочва сериозния читател към християнските добродетели. Основна и изключителна тема на нейните писания е Библията. Тя е изворът на вдъхновението и което авторката в многото си книги, издадени на различни езици, предава на читателите си по един своеобразен начин. Напътствията ѝ имат силата и влиянието на Христото учение, защото пулсът на нейното сърце се зарежда от Неговия.

Книгата "БИБЛЕЙСКО ОСВЕЩЕНИЕ", която с любов предлагаме на нашите читатели, се издава за първи път у нас.

Пожелаваме на всички, които я четат да осветят живота си, за да могат да видят Бога.

Издателите

Всички библейски текстове са взети от издание на Библията на български език от 1940 г., а означените с (ЦП) - от Цариградското издание от 1929 г.

Към читателите на тази книга

Първото издание излиза през 1881 г. в „Ривю енд Херълд“ като серия от статии под общото заглавие „Освещение“ от Елън Уайт. С голям опит върху Божиите неща и с осветени от Божия Дух ум и сърце тя внимателно изследва компонентите на истинското осветение, като ги сравнява с различни, зле обосновани, но популярни теории по този въпрос.

По същото време тези статии биват събрани и отпечатани в една книга под заглавие „Библейско осветение“, която излиза през м. януари 1889 г. под № 1 на Библейска студентска библиотека.

През 1937 г. под познатото заглавие „Осветен живот“ този материал се отпечатва наново с прибавката на един абзац от книгата „Царе и пророци“ и придобива сегашния си вид, в който е отпечатвана много пъти.

В нов формат, но без никакви промени в текста тази изключително духовна и с вечно значение книга е издадена за по-широко разпространение. За по-голямо удобство при използването ѝ накрая е прибавен индекс. Читателите в тази книга се намират в Библейския коментар на адвентистите от седмия ден.

*Съвет за изданията на Елън Уайт
Вашингтон, Д.К.
юли, 1956 г.*

1. ИСТИНСКИ И ФАЛШИВИ ТЕОРИИ

Библейското осветяване обхваща цялото естество - дух, душа и тяло. Представена ни е идеята за цялостно осветяване. Апостол Павел се моли църквата в Солун да се радва на това голямо благословение. „А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дако се запазят непокътнати духът, душата и тялото ви без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос" (1 Сол. 5:23),

В религиозния свят съществува фалшива и с опасно влияние теория за осветението. В много случаи онези, които признават осветението, не го притежават в истинския смисъл. Тяхното осветение се състои от думи и формално богослужение. Действително копнеещите за съвършен християнски характер никога не ще помислят, че са безгрешни. Животът им може да е неопетнен, те може да са живи представители на истината, която са приели, но колкото повече разсъждават върху Христовия характер и колкото повече се приближават до Неговия Божествен лик, толкова повече ще опознаят безупречното Му съвършенство и все по-дълбоко ще почувстват слабостите си.

Тези, които твърдят, че са осветени, ясно доказват, че са много далеко от светостта. Не виждат слабостите и недостатъците си. Смятат, че отразяват Христовия образ, защото нямат истинско познание за Него. Колкото по-голямо е разстоянието между тях и Спасителя, толкова по-праведни се виждат в собствените си очи.

Но когато със смирение и покаяние размишляваме за Исус, Който беше прикован заради нашите грехове и натоварен с нашите грижи, ще се научим да следваме Неговите стъпки. Гледайки на Него, ние се преобразяваме в Божествения Му образ. И тогава няма да говорим, че сме праведни, но ще издигаме Исус Христос, като предаваме немощните си души на Неговите заслуги.

Себеоправданието се осъжда

Нашият Спасител всякога е осъждал себеоправданието. Той учеше учениците Си, че най-добрият образец на вярата се открива по чист и скромнен начин. Той ги съветваше да извъ-

ршват милосърдието тайно, без да се изтъкват, та да бъдат почитани и славени от хората. Милосърдието трябва да става за Божия слава, а те да очакват своята награда в бъдещия живот. Ако вършат добри дела, за да ги хвалят хората, небесният Отец няма да им даде награда.

Последователите Христови бяха поучавани да не се молят така, че да бъдат чути. „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, който е в тайно; и Отец ти, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве" (Матей 6:6). Такива изрази като този, изречени от устните на Христос, показват, че Той не приема такъв вид набожност, каквато бе разпространена сред фарисеите. Неговата Планинска проповед доказва, че милосърдните дела приемат благороден облик и обредите на богослужението получават скъпоценно благоухание, когато се извършват скромно, с покаяние и смирение. Чистите подбуди осветяват делата.

Истинското осветение е пълно придържане към Божията воля. Бунтарските мисли и чувства са превъзможнати и Исусовият глас пробужда нов живот, който завладява цялото същество. Осветените няма да изтъкват собственото си мнение като мерило за правда и неправда. Те не са фанатици, нито са праведни в собствените си очи, но са загрижени за своя егоизъм, винаги боещи се да не би да не успеят да изпълнят условията, на които се основават дадените им обещания.

Замеяне на разума с чувства

Мнозината, които изповядват, че са осветени, съвсем не познават действието на благодатта в сърцето си. Когато биват изпробвани, те се държат също като себеоправдания фарисей. Не понасят противоречие. Остават настрана разума и разсъжденията и се отдават напълно на своите чувства, основавайки осветението си на емоциите, които някога са преживели. Те са твърдоглави и упорито разпространяват категоричните си твърдения за святост, като си служат за доказателство с много думи, без да принасят ценни плодове. Тези тъй наречени святи личности не измамват само себе си, но с влиянието си подвеждат и мнозина, копнеещи да се придържат към Божията воля. От тях ще чуете постоянно повтаря-

ните думи: „Мене Бог ме води! Мене Бог ме учи! Аз живея без грях!“ Оставящите се да бъдат завладени от този дух изпадат в тъмнина, в нещо тайнствено, непонятно за тях, а то е онова, което се противопоставя на Христос, единствения истински образец.

Библейското осветление не се състои в силни емоции. Мнозина грешат по този въпрос. Те поставят чувствата си като мярка. Когато се почувстват възвисени и щастливи, те твърдят, че са осветени. Чувството на щастие или неговата липса не е доказателство, че има или няма осветление. Не съществува явлението незабавно осветление. Истинското осветление е дело, продължаващо през целия живот на човека. Онези, които се борят с всекидневните си изкушения, които преодоляват грешните си наклонности и копнеят за святост на сърцето и живота си, не са самохвалци и не говорят за своята святост. Те гладуват и жадуват за правдата. За тях грехът е много греховен.

Има личности, които, макар че претендират за осветление, изповядват истината подобно на своите братя и е много трудно да се разграничат от тях, но все пак, разлика има. Със свидетелствата си, че духовните им преживявания са възвишени те ще предизвикат благият Христов Дух да се оттегли от църквата и да остане само смразяващо влияние. Но ако действително живееха без грях, тяхното присъствие би довело святи ангели в църквата и думите им наистина биха били „както златни ябълки в сребърни съдове“ (Пр.25:11).

Време на изпитание

Когато през лятото наблюдаваме дърветата в гората и виждаме, че всичко е облечено в прекрасна зеленина, не можем да различим вечно зелените дървета от тези, чиито листа падат. Но когато зимата се приближи и леденият цар ги стегне в студена прегръдка, смъкваща от короните красивите им листа, тогава вечно зелените дървета се разпознават лесно. Така е и с всички, които живеят смилено, не се уповават на себе си, но се държат с трепет за Христовата ръка. Докато самодоволните, вярващи в съвършенството на характерите си, изложени на вихъра на изпитанията, изгубват фалшивата дреха на своята правда, истинските праведници, любещи Бога и боещи

се от Него, носят дрехата на Христовата правда както в благоприятно време, така и в бурите на изпитанията.

Себеотрицание, всеотдайност, кротост, благост, любов, търпение, твърдост и християнско упование са всекидневните плодове на истински свързаните с Бога. Техните дела може да не са известни на света, но те ежедневно се борят срещу злото и печелят ценни победи над изкушенията и съблазните на греха. Свещените завети се обновяват и поддържат със силата на усърдни молитви и непрестанно бдение. Горещият ентузиаст не познава борбата на тези тихи работници, но окоето на Онзи, който вижда всички тайни на сърцето, забелязва и одобрява всяко усилие, направено със смирение и кротост. Необходимо е време на изпит, за да се открие в характера чистото злато на любовта и вярата. Когато в църквата настават изпитания и смутове, тогава се проявяват твърдостта и истинските чувства на верните Христови последователи.

Ние скърбим, когато видим привидни християни да се отклоняват по лъжливи и омайващи теории, защото е много трудно да ги разубедиш и върнеш в правия път. Те се стараят да придобият добрия външен вид на вярващи хора, докато в същото време им липсва вътрешната красота на Христовата кротост и любезност. Времето на изпитанията ще дойде за всички. Тогава ще се види, че тези, които години наред са смятали, че са в безопасност, не са стъпили на здрава основа. В новата ситуация и при различните обстоятелства ще се открие, че изглеждалите като стълбове в Божия дом са само гнило дърво, лакирано отвън. Но смирените по сърце, които разбират колко важно е да закрепват душите си към вечната Скала, не ще се помръднат всред бурите на изкушенията, защото не се уповават на себе си: „Но твърдата основа, положена от Бога, стои, имайки тоя печат: „Господ познава своите...“ (2 Тимотей.2:19).

Онези, които се стремят да привличат вниманието върху добрите си дела, постоянно говорят за безгрешното си състояние и се стараят да направят религиозните си постижения известни на всички, но с това само мамят душите си. Здравият човек, който е готов за призиването на живота и който отива на работа ден след ден с радостен дух и добро кръвообращение, не търси вниманието на всеки срещнат човек. Здравето и

силата са естествени в неговия живот и той дори ѝ не съзнава, че се радва на този дар.

Така е и с истински праведния човек. Той не съзнава своята доброта и благочестие. Религиозните принципи владеят и ръководят живота му и той съвсем естествено дава духовни плодове, както смокинята ражда смокини и розовият храст-рози. Неговото естество е всецяло пропито от любов към Бога и ближния и гой работи за Божието дело драговолно.

Всички, които се намират в сферата на неговото влияние, виждат красотата и усещат аромата на християнския му живот, докато самият той не съзнава това, защото неговият живот е в хармония с навиците и наклонностите му. Той се моли за Божествена светлина и желае да живее в тази светлина. Негова храна и питие е да върши волята на своя Отец. Животът му е скрит с Христос в Бога; и все пак, той не се хвали с това, нито го съзнава. Бог бди поотделно над всички скромни и смирени последователи, следващи стъпките на Учителя. Ангели се приближават до тях и ги придружават в пътя им. Другите, които претендират, че имат духовни постижения и добри дела, може да ги отбягват като недостойни за вниманието им, ала небесните ангели с любов бдят над правоверните и стоят около тях като огнена стена.

Защо Христос беше отхвърлен?

Нашият Спасител беше светлината на света, но светът не Го позна. Той бе зает постоянно с дела на милост, излъчвайки светлина в пътеките на всички хора. И въпреки това не е правил обект на внимание Своите добродетели, себеотрицание, пожертвувателност и благотворителност. Евреите не се възхищаваха на такъв живот. Те смятаха Неговата религия за безполезна, защото не беше в съгласие с техния стандарт за благочестие. Според схващанията им Христос не бе религиозен по дух и характер, защото тяхната религия се състоеше от себезтъкване, от публични молитви по улиците и вършене на милосърдие с цел да се постигне впечатление. Те разтръбяваха своите добри дела, както правят днес онези, които демонстрират освещение. Искаха всички да разберат, че са безгрешни. Целият Христов живот обаче бе пълна противоположност на това. Исус не се стремеше към чест и придобивки. Вършеше

чудните дела на лекуване възможно най-тихо, ако и да не можеше да обуздае въодушевлението на благословените богато от Него. Смирение и кротост характеризираха живота на Христос. И тъкмо поради това смирение и скромност, противоположни на начина на живот на фарисеите, те не Го приеха.

Кротостта е плод на Духа

Най-ценният плод на освещението е кротостта. Когато тази добродетел се всади в душата, целият характер се оформя според нейното влияние. Поражда се постоянно доверие в Бога и подчиненост на Неговата воля. Всяка божествена истина се приема с разбиране, без съмнение или ропот. Истинската кротост смекчава и овладява сърцето и дава способност на разума да запечатва думите. Тя отваря сърцето за Божието слово, както Лидия отвори сърце за думите на апостол Павел. Поставя ни заедно с Мария пред Исусовите нозе да слушаме думите Му. „Ще води кротките с правда и ще научи кротките на пътя Си" (Пс. 25:9).

Кротките никога не се хвалят. Те се молят също като детето Самуил: „...Говори, Господи, защото слугата Ти слуша" (1 Царе 3:9). Когато Исус Навин бе издигнат на най-високото си служебно положение като водач на Израил, той нареди всички да се съпротивят на неприятелите на Бога. Неговото сърце беше изпълнено с благородни мисли за великата му мисия. И все пак в страха си пред небесната поръка той се постави в положението на малко дете, очакващо наставление: „...Що заповядва Господарят ми на слугата си?" (Исус Навин 5:14). Така отговори той на Господа. Първите думи на Павел, когато Христос му се откри, бяха: „Господи, какво искаш да направя?" (Деяния 9:6 - ЦП).

В Христовото училище кротостта е един от най-значимите плодове на Духа. Тя е благодат, чрез която Светият Дух освещава и дава способност на притежателя ѝ да контролира във всяко време грубия и упорит характер. Когато раздразнителните хора по естество изберат добродетелта кротост, те ще вложат много усилия, за да овладеят своя лош темперамент. Ще постоянстват всеки ден, за да го преодоляват, докато победят всичко, объркано и противоположно на Христос. Те изграждат подобен Божествен образец, докато достигнат до

състоянието да се покорят на Божествената заповед: „... нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи" (Яков 1:19).

Когато човек претендира, че е свят, а думите и делата му са като извор на горчива вода, можем да бъдем сигурни, че този човек е дълбоко заблуден. Той трябва да научи първите букви на християнския живот. Някои твърдят, че са служители Христови, а отдавна са се поддали на злите демони, като обичат несвяти неща и се чувстват удовлетворени, когато обиждат и раздразнят другите. Такива хора трябва да преживеят духовна промяна, за да ги признае Христос за Свои чада.

Кротостта е вътрешна украса, която Бог цени. Апостолът казва за нея, че тя е най-възвишената, по-ценна от злато и сребро, бисери или скъпи одежди. Докато външната украса разхубавява само смъртното тяло, кротостта украсява душата и свързва смъртния човек с безсмъртния Бог. Това украшение е избрал самият Бог. Онзи, Който украсява небесата със светли звезди, е обещал да „...украси кротките с победа" (Пс. 149:4) чрез същия Дух. Небесните ангели ще регистрират като най-красиво украшение всички, които „се обличат" в Господ Исус Христос със скромен и смирен дух.

Пред християнина стоят високи цели за постигане. Той постоянно трябва да се напряга за по-големи постижения. Апостол Йоан съхранява възвишената идея за предимствата на християнина. Той казва: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада..." (1 Йоан 3:1). Не е възможно човешко същество да постигне нещо по-възвишено. Бог е дал обещанието, че човек ще стане наследник Божи и сънаследник с Исус Христос. На онези, които са се издигнали чрез смирение, е обещано неизследимото Христово богатство, хиляди пъти по-ценно от всичките богатства на този свят. Така чрез заслугите на Исус Христос смъртният човек е издигнат в обществото на Бога и на Неговия драгоценен Син.

II. ДАНИИЛОВИТЕ ПРИНЦИПИ НА ВЪЗДЪРЖАНИЕ

Пророк Даниил бе забележителна личност, пример за онова, което могат да станат хората, ако се свържат с Бога на мъдростта. Библията съдържа кратък доклад за живота на този свят Божий човек за насърчение на онези, които по-късно ще бъдат призвани да издържат на подобни изпити и изкушения.

Когато израилтяните, техният цар, благородниците и свещениците бяха отведени в робство, четирима души бяха избрани за служба в двореца на вавилонския цар. Един от тях бе Даниил, чиито качества още отначало показваха, че в по-късните години той ще се **разви**е като извънредно способна личност. И четиримата младежи бяха от царски род. Описани са като „юноши без никакъв недостатък, красиви наглед, които проумяваха всякаква мъдрост, вещи във всякакво знание, такива, които владееха науките и бяха достойни да стоят в царския палат..." (Даниил 1:4). Виждайки големите таланти на тези млади заточеници, цар Навуходоносор реши да ги пригответи цялостно, за да заемат важни служби в неговото царство. За да могат да живеят в двореца, според източните обичаи трябва да научат халдейски език и в разстояние на три години да бъдат подложени на физическа и интелектуална подготовка.

Според този режим на обучение младежите трябваше не само да бъдат допуснати в царския дворец, но и да се хранят от царските ястия и да пият от виното, сервирано на царската трапеза. Чрез всичко това царят искаше не само да им достави голяма чест, но и да им осигури възможно най-добро физическо и духовно развитие.

Пробният камък

Между храните, които се поставяха пред царя, имаше свинско месо, както и други меса, определени като нечисти от Мойсеевия закон и изрично забранени за употреба от евреите. Тук Даниил бе изправен пред тежък изпит. Да се покори ли на учението на отците си относно храната и питието, а това можеше да разгневи царя и той да изгуби не само службата, но и

живота си, или да отстъпи от Господнята заповед, за да запази благоволенieto на царя и да си осигури високо интелектуално развитие и добри светски перспективи?

Даниил не се колеба много. Той реши да остане твърд в своята вярност, без оглед на последиците. „Реши... да не се оскверни от изрядните ястия на царя, нито от виното, което той пиеше" (Даниил 1:8).

Нито ограничен, нито фанатик

Между днешните така наречени християни има мнозина, които биха казали, че Даниил е прекалено стриктен и биха го обявили за ограничен или фанатик. Те смятат, че яденето и пиенето са неща маловажни за такова решително становище, в името на което да бъдат пожертвани всякакви светски придобивки. Мислещите така ще разберат в деня на съда, че са пренебрегнали изричните Божии изисквания и са взели своето мнение като мярка за правда и неправда. Тогава ще видят, че изглеждалото маловажно за тях, не изглежда така в Божиите очи. Неговите изисквания трябва да бъдат неотменно спазвани. Онези, които приемат и се подчиняват на една Негова заповед, защото им се нрави, а отхвърлят друга, защото нейното спазване изисква жертви, принизяват мярката за правдата и чрез своя пример подвеждат и други да омаловажават святия Божи закон. „Така казва Господ" трябва да бъде нашето правило във всичко.

Безупречен характер

Даниил беше подложен на едно от най-тежките изкушения, които могат да се поднесат на днешните младежи; и все пак, той остана верен на религиозните наставления, приел ги от най-ранна младост. Бе заобиколен от влияния, които можеха да победят всеки, колебаещ се между принципа и наклонността, но въпреки това Божието слово ни го представя като един безупречен човек. Даниил не смееше да се уповава на собствените си морални сили. Молитвата бе необходимост за него. Той имаше Бога като своя сила и страхът пред Него се проявяваше във всички неща от живота му.

Даниил притежаваше дара на истинската кротост. Бе верен, твърд и благороден. Копнееше да живее в мир с всички,

но в същото време се изправяше като силен кедър всеки път, когато ставаше въпрос за принципи. Във всичко, което не противоречеше на неговата вярност спрямо Бога, той се подчиняваше на властите, но в същото време имаше толкова тънък усет за Божиите изисквания, че изискванията на земните власти оставаха на второ място. Никакви егоистични подбуди не можеше да го отклонят от задълженията му.

Данииловият характер е представен на света като удивителен пример за това, какво може да направи Божията милост с хора, по естество покварени от греха. Докладът за благородството и себеотрицателния му живот насърчава обикновените хора. От него можем да черпим сили, за да се противопоставяме на изкушенията и твърдо и смирено да стоим за правдата дори при най-тежките изпитания.

Божие одобрение - по-скъпо от живота

Даниил можеше да намери достатъчно оправдание, за да отстъпи от строгите си навици на въздържание, но за него Божието одобрение бе много по-скъпо, отколкото благосклонността на най-могъщия земен владетел, по-скъпо дори и от собствения му живот. Придобивайки чрез своите добри обносики благоволенieto на Асфеназ, началника, на когото бяха поверени еврейските младежи, Даниил го замоли да им позволи да не ядат от царските ястия, нито да пият от виното. Асфеназ се страхуваше, че съгласи ли се с това искане, може да си навлече неодобрението на царя и с това да застраши собствения си живот. Подобно на мнозина в днешно време, той мислеше, че умерената диета на тези младежи ще ги направи бледи и ще отслаби мускулите, докато храната от царската трапеза ще ги направи румени и красиви и би засилила техните физически и умствени способности.

Даниил поиска нещата да се решат чрез десетдневно изпитание - за това кратко време еврейските младежи ще ядат само проста храна, а техните другари ще се хранят с деликатесите на царя. Искането беше прието и Даниил бе убеден, че е постигнал своята цел. Въпреки че беше много млад, той знаеше за вредното действие на виното и на луксозния живот върху физическото и духовно здраве.

Бог защитава .Своя служител

В края на десетте дни резултатът бе съвсем противоположен на Асфеназовите очаквания. Не само по вида на лицето, но и във физическа активност и духовна енергия умерените в навиците си видимо надминаха своите другари, отстъпили пред апетита. Като резултат от тази проба, на Даниил и другарите му се позволи да продължат своята скромна диета през всичкото време на обучението за царски длъжности.

Господ одобри решението и себеотрицанието на тези еврейски младежи и неговите благословения ги придружаваха. „А на тия четири юноши Бог даде знание и разум във всяко учение и мъдрост; и Даниил можеше да проумява всички видения и сънувания" (Даниил 1:17). Когато изтекоха трите години на обучение и царят лично изпробва техните способности, вещина и знание, "...не се намери подобен на Даниила, Анания, Мисаила и Азария; затова те стояха пред царя. И във всяко дело, което изискваше мъдрост и проумяване, за което царят ги попита, намери ги десет пъти по-добри от всичките врачове и вражари, които бяха в цялото му царство" (Даниил 1:19-20).

Самоконтролът - условие за осветение

Животът на Даниил е вдъхновяваща картина за онова, което съставлява святият характер. Той е урок за всички, по-специално за младежите. Точното изпълнение на Божиите изисквания влияе благотворно на физическото и духовното здраве. За по-големи морални и духовни постижения е необходимо да искаме сила и мъдрост от Бога и да се придържаме стриктно към умереност във всички навици на живота. В опита на Даниил и неговите другари имаме пример за тържеството на принципа над изкушението да се отстъпи пред апетита, доказателство, че чрез принципи във вярата младите хора могат да победят плътските страсти и да останат верни на Божиите изисквания дори когато жертвите са големи.

Какво би станало, ако Даниил и неговите другари бяха направили компромис с онзи идолопоклоннически началник и бяха отстъпили под настояването да ядат и да пият според обичая на вавилонците? Този единствен случай на отстъпване от принципите би снижил тяхното чувство за правда и отвра-

щение от греха. Отстъпването пред апетита би накърнило физическите сили, чистотата на ума и духовните сетива. Една погрешна стъпка би довела до втора и накрая връзката им с Небето би се прекъснала; изкушението неизбежно би ги победило.

Бог казва: „...ония, които славят Мене, тях ще прославя..." (1 Царе 2:30). Даниил се държеше за Бога с непоколебимо доверие и бе обладан от силата на Духа на пророчеството. Докато бе възпитаван от човечи за длъжностите в живота на двореца, Бог го учеше да чете тайните на бъдещите векове през всички следващи генерации, описвайки фигури, символи и чудни неща, които ще се изпълнят в последните дни.

III. ОБУЗДАВАНЕ НА АПЕТИТА И СТРАСТИТЕ

„...умолявам ви...да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата", увещава апостол Петър (1 Петрово 2:11). Мнозина мислят, че този текст е само едно предупреждение срещу разюзданост, но той има много по-широко значение. Забранява всяко вредно задоволяване на апетита или желанията. Никой вярващ не трябва да бъде равнодушен относно физическото си здраве и да не мисли, че невъздържанието не е грях и че не се отразява на неговата духовност. Връзката между физическото и моралното естество е много тясна. Всеки навик, който не подобрява здравето, нарушава възвишените и благородни способности. Лошите навици в ядене и пиене водят до грешни мисли и дела. Отдаването на апетита засилва животинските наклонности и им дава предимство пред душевните и духовните сили.

Никой не може да се радва на благословието на осветението, докато поддържа себеугодничество и лакомия. Много хора стенат под товара на слабостта и немощта поради лошите навици в ядене и пиене, чрез които се престъпват законите на живота и здравето. Те изнуряват своите храносмилателни органи, отдавайки се на изопачен апетит. Силата на човешкия организъм се противи по чуден начин на злоупотребите, но непрестанните вредни навици да се прекалява с яденето и пиенето ще отслабят всичките му функции. Като задоволяват извращения си апетит и страсти, даже и затвърдени християни осакатяват тялото и намаляват физическите, духовните

и моралните си сили. Нека всеки слаб човек помисли какъв би могъл да бъде, ако е живял умерено, подобрявайки здравето си вместо да го разрушава.

Стандартът не е невъзможен

Апостол Пазел пише: "А сам Бог на мира да ви освети напълно" (1 Сол. 5:23). Павел не съветваше своите братя да се трудят, за да постигнат съвършенство в недостижима степен. Той не се молеше за благословения, които Бог няма да им даде. Знаеше, че всички, които искат да бъдат удостоени със среща с Христос в мир, трябва да притежават чисти и свети характери. „И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние - нетленен, и тъй, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям, не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен" (1 Кор. 9:25-27). „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с Цена купени; затова прославете Бога с телата си и с душите си, които са Божи" (1 Кор. 6:19-20).

Жертва без недостатък

Апостолът отново пише на вярващите: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служение" (Римл. 12:1). На древния Израил бяха дадени специални напътствия да не принасят в жертва на Бога никакво болно или куцо животно. За жертва се избираше само най-съвършеното. Чрез пророк Малахия Господ укорява най-сериозно Своя народ, че пренебрегнал това напътствие.

„Син почита баща си и слуга господаря си; ако, прочее, Съм аз баща, где е почитта към Мене? И ако съм господар, где е страхът от Мене? Казва Господ на Силите на вас, свещеници, които презирате името Ми. Но вие казвате: В какво показаме презрение към името Ти? Принасяте осквернен хляб на олтаря ми. Но вие казвате: С какво те осквернихме? С това, че казвате: Трапезата Господня е за презрение. И когато принесете сяпо животно за жертва, не било лошо. И когато

принесете куцо или болно, не било лошо! Принеси го сега на началника си; ще бъде ли благоразположен към тебе, или ще те приеме ли? - казва Господ на силите... Като докарвате грабнатото, куцото и болното. Такъв принос като докарвате, да го приема ли от ръцете ви? - казва Господ" (Малахия 1:6-13).

Тези думи, въпреки че са отправени към древния Израил, съдържат поучение за днешния Божии народ. Когато апостолът апелира към своите братя да принесат телата си в „жертва жива, благоугодна Богу", той представя принципите на истинското осветение. Това вече не е теория, емоция или игра на думи, а жив, активен принцип, внесен във всекидневния живот. Този принцип изисква нашите навици в ядене, в пиене и в облекло да осигуряват физическото, духовното и моралното здраве, за да поднесем на Господа телата си не като жертва, покварена от нашите лоши навици, но като жертва „жива, свята и благоугодна на Бога".

Стимуланти и наркотици

Петровото предупреждение да се пазим от плътски желания е най-прякото и най-горещо предупреждение против употребата на всички видове стимуланти, като: силен чай, кафе, тютюн, алкохол и морфин. Задоволяването с такива средства може да се включи между страстите, които погубват морала. Колкото по-рано се придобият тези навици, толкова по-здравое ще държат жертвите си в плен, а с това и духовното им състояние ще става все по-лошо.

Библейските истини ще имат твърде слабо влияние върху онези, чиито способности са притъпени чрез себезадоволяване. Хиляди ще жертват не само здравето и живота си, но и своята небесна надежда, ако не вземат решение да работят срещу извращения си апетит. Една госпожа, която дълги години твърдеше, че е свята, направи изказване, че ако трябва да избира между спасението и лулата си, би казала: "Сбогом, небе! аз не мога да победя привързаността си към своята лула". Този идол е бил поддържан в душата, а Исус - оставен на второстепенно място. И въпреки това тази жена твърди, че принадлежи напълно на Господа!

Желания, които воюват против душата

Където и да се намират, истински осветените ще издигат моралния си стандарт, като спазват правилните навици на тялото и дават на другите, както Даниил, добър пример на въздържание и себеотрицание. Всеки извратен апетит се превръща в страст, която воюва. Всичко влязло в конфликт с природните закони, създава болестно състояние на душата. Задоволяването на апетита причинява стомашни заболявания, увеличен черен дроб, замъглява ума, а с това се променя нравът и духът на човека. И тези слаби сили се дават в жертва на Бога, който не приема дори животинска жертва с недостатък! Наша длъжност е да поставим апетита и навиците си в хармония с природните закони. Ако бихме грижливо проверявали телата си, които полагаме на Христовия олтар, както това правеха свещениците с еврейските жертви, то тогава кой би могъл да бъде приет?

С какво внимание християните трябва да регулират своите навици, за да запазят всичките си сили и способности за служба на Христос. Ако искаме да бъдем осветени в душа, тяло и дух, трябва да живеем в съгласие с Божи закон. Сърцето не може да се посвети на Бога, докато допускаме апетитът и страстите да разрушават здравето и живота ни. Престъпниците здравните закони, така нужни за живота им, ще понесат наказание. Те така много са ограничили възможностите си във всяко отношение, че не могат да извършат задълженията си към своите ближни и да отговорят напълно на Божиите изисквания.

Когато Лорд Палмерстон, министър-председател на Англия, бил замолен от шотландски духовници да определи един ден за пост и молитва, за да бъде възпряна холерата, той ядосано отговорил: „Очистете и дезинфекцирайте вашите улици и жилища, установете чистота и здраве между бедняците, погрижете се всички да бъдат снабдени с достатъчно храна и облекло и най-главното, вземете истински санитарни мерки. Тогава не ще има причина за пост и молитва. Бог не ще послуша вашите молитви, докато занемарявате всички тези профилактични мерки“.

Павел казва: „... нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога"(2 Кор. 7:1). За наше насърчение той ни представя радостта от свободата на истинското осветение: „Сега, прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по дух" (Римл. 8:1). Той предупреждава галатяните: „... Ходете по духа и няма да угождавате на плътските страсти" (Гал. 5:16). Дава и някои примери на плътски желания: „идолопоклонство... пиянства, пирувания и тем подобни" (Гал. 5:20-21). И накрая изброява и плодовете на Духа, между които е и въздържанието, и прибавя: „А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите й" (ст. 24).

Тютюн

Яков казва, че мъдростта, която идва отгоре, „преди всичко е чиста" (Яков 3:17). Ако той би видял своите братя да пушат тютюн, не би ли определил това като „земно, животинско, бесовско" (Яков 3:15)? В този век на християнско просвещение колко често устните, изговарящи сладкото Исусово име, са изцапани от слюнките и неприятната миризма на никотина! Наистина душа, която може да се наслаждава на такава нечистота, сигурно е омърсена! Когато наблюдавам хора, претендиращи, че се радват на пълно осветение, а в същото време са роби на тютюна, замърсявайки всичко около себе си, си мисля: „Как ли би изглеждало небето с пушачи?" Божието слово говори ясно, че там „няма да влезе нещо нечисто" (Откр. 21:27). Как могат тогава онези, които си позволяват този мръсен навик, да се надяват, че ще влязат в чистото небе?

Хора, които си приписват набожност, жертват телата си на олтара на сатана и кадят с тютюневия дим пред неговото сатанинско величие. Дали това изказване изглежда прекалено строго? Наистина всяко кадене принадлежи на някакво божество. Тъй като Бог е чист и свят и не приема нищо нечисто, Той не може да приеме тази скъпа, мръсна и нечиста тютюнева жертва и затова ние смятаме, че Сатана получава тази чест.

Исус умря, за да изтръгне хората от сатанинската прегръдка. Той дойде да ни освободи чрез кръвта на Своята мирителна жертва. Човекът, който е станал собственост на Исус Христос и чието тяло е храм на Светия Дух, няма да се остави да бъде поробен от вредния навик на тютюнопушенето. Неговите сили принадлежат на Христос, Който го е изкупил с цената на Своята кръв. Той е Господня собственост. Как тогава може да бъде безгрешен, ако всекидневно пилее Божиата собственост, задоволявайки един противоестествен апетит?

Огромни суми се изразходват годишно за тази прищавка, докато много души загиват за Словото на живота. Християни по име ошетяват Бога в десетъците и приносите, а чрез употребата на тютюн жертва; на олтара на провалящите ги страсти много повече, отколкото за помощ на бедните или за подпомагане на Божието дело. Истински осветените ще побеждават всяко вредно желание. Ако всички тези средства попаднат в Божиата съкровищница, християните биха били първи в себеотрицание, жергвотворност и въздържание. Тогава те биха били светлината на света.

Силен чай и кафе

Силният чай и кафето, както и тютюнът, имат вредно действие върху нервната система. Силният чай възбужда нервите. Макар и в по-малка степен, ефектът от него е същият, както от спиртните питиета. Кафето има по-голяма сила да замъглява разума и да намалява енергията. То не е така силно както тютюна, но има подобно действие. Аргументите, които се представят против тютюна, могат да се приложат и против употребата на силния чай и кафето.

Когато свикналите да употребяват чай, кафе, тютюн, опиум или спиртни напитки бъдат лишени от тези любими навици, те се чувстват безсилни да служат с интерес и усърдие на Бога. Божествената благодат изглежда недостатъчна да съживи и въодушеви техните молитви или свидетелства. Тези така наречени християни трябва да проверят източника на своите радости - дали е от небето или от света.

За човек, който употребява стимулант, всичко изглежда безвкусно и незадоволяващо. Тези възбудители убиват естествената чувствителност на тялото и духа и ги правят по-малко

предразположени към влиянието на Светия Дух. При липса на любимите му опияти, потребителят чувства незадоволеност на тялото и душата, но не глад за правда и святост, нито за Божието присъствие, но за своите любими идоли. Чрез задоволяване на вредни сласти и желания тъй наречените християни отслабват всекидневно и стават безсилни да прославят Бога.

IV. НАЖЕЖЕНАТА ПЕЩ

Същата година, когато Даниил и другарите му постъпили на служба при вавилонския цар, се случиха събития, които поставиха тези почтени еврейски младежи в тежки изпитания и доказаха пред една идолопоклонническа нация силата и верността на израилевия Бог.

Цар Навуходоносор с безпокойство очакваше бъдещето. Той сънува знаменателен и доста обезпокояващ го сън - „и сънят побягна от него" (Даниил 2:1). Нощното видение направи дълбоко впечатление на духа му, но той не можа да си спомни подробностите. Събра своите астролози и чародейци и, обещавайки им големи награди, заповяда да му разкажат съня и неговото тълкувание. Но те рекоха: „...кажи съня на слугите си и ние ще явим значението му" (Даниил 2:4).

Царят знаеше, че ако те действително могат да му разтълкуват съня, ще могат да му кажат и какво е сънувал. В Своето провидение Господ даде този сън на Навуходоносор, но направи така, че да го забрави, като остави страшно впечатление в ума му, за да покаже измамата на вавилонските мъдреци. Царят беше много разгневен и се закани, че те ще бъдат погубени, ако в определеното време не разкрият съня. Даниил и неговите другари трябваше да загинат заедно с фалшивите пророци; но вземайки живота си в собствени ръце, Даниил се реши да застане пред царя и да го помоли да му даде време, за да може да му разкаже съня и да даде съответното тълкувание.

Царят се съгласи с това предложение. Даниил събра своите другари заедно да представят трудността пред Бога, търсещи мъдрост от Извора на светлината и знанието. Макар че бяха заобиколени от изкушения в царския дворец, те не забравяха своите отговорности спрямо Бога. Добре съзнаваха, че Божието провидение ги беше поставило на това място, за

да вършат Неговите дела, изпълнявайки, изискванията на истината и дълга. Те се уповаваха на Бога. Бяха се обръщали за помощ към Него в случаи на опасности и Той винаги им помагаше.

Разкриване на тайната

Божиите служители не се молиха напразно. Те бяха почитали Бога и в часа на изпитанието ги почете Той. Тайната бе открита на Даниил и той побърза да поиска разговор с царя.

Младият еврейски пленник стоеше пред великия монарх на най-могъщата някога, огрявана от слънцето империя. Царят се намирал в голямо затруднение, въпреки всичките свои богатства и слава, докато младият изгнаник бе спокоен и щастлив в своя Бог. Сега или никога бе времето за Даниил да се издигне и да покаже личните си качества и висша мъдрост. Но първата му грижа бе да отклони всяка почест, отправена към него, и да издигне Бога като извор на мъдрост.

„... Тайната, която царят изисква, не могат да явят на царя ни мъдречи, ни вражари, ни врачове, ни астролози, но има Бог на небеса. Който открива тайни; и Той явява на цар Навуходоносора онова, що има да стане в последните дни" (Даниил 2:27-28). С тържествено внимание царят слушаше възстановяването на всеки детайл от съня; и когато тълкуването беше направено вярно, той почувства, че може спокойно да се опре на него като на едно Божествено откровение.

Важните истини, показани в това нощно видение, повлияха дълбоко сърцето на могъщия монарх и в смирение и страхопочитание той падна по очи на земята, и покланяйки се на Господа, рече: „...Наистина вашият Бог е Бог на боговете и Господар на царете, и откривател на тайни..." (Даниил 2:47).

Златният образ

Светлината, дошла направо от Небето, озари цар Навуходоносор и за известно време той се боеше от Бога. Но след няколко години на възход, сърцето му се изпълни с гордост и забрави признанието на живия Бог. Той поднови своето идолослужене с още по-голямо усърдие и фанатизъм.

От богатствата, придобити във войните, царят направи един златен образ, представящ онзи от съня му, постави го на

полето Дура и заповяда на всички управници и на народа да му се поклонят под заплаха от смъртно наказание. Статуята бе висока около 90 стъпки* и широка 9 стъпки** и в очите на идолопоклонниците представляваше импозантна и величествена фигура. Беше издадена прокламация, призоваваща всички управници на царството да се съберат за осветяването на този образ и при звуците на музикалните инструменти да паднат и да му се поклонят. Ако някой не направеше това, веднага трябваше да бъде хвърлен в нажежената огнена[^]пещ.

Когато определеният ден настъпи и тълпата се събра, царят получи съобщение, че тримата евреи, поставени от него за управители на провинция Вавилон***, отказват да се поклонят на златния образ. Това бяха Данииловите трима другари, назовани от царя: Седрах, Мисах и Авденаго. Разярен, той ги повика при себе си и, посочвайки им нажежената пещ, ги предупреди за очакващото ги наказание, ако откажат да се подчинят на неговата воля.

Напразни бяха царевите заплахи. Той не можа да отклони тези благородни младежи от предаността им към великия Владетел на всички народи. Те бяха научили от историята на своите отци, че непослушанието към Бога е знак на непочитане и че носи нещастие и провал, а страхът Господен е не само начало на мъдрост, но и основа на всеки истински успех. Спокойно гледаха нажежената пещ и идолопоклонническата тълпа. Уповаваха се на Бога, че Той и сега няма да ги изостави. Отговориха на царя учтиво, но решително: „... да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим и на златния образ, който си поставил, няма да се кланяме" (Даниил 3:18).

Гордият монарх бе обкръжен от своите велможи, министри и от армията, победила много народи; всички заедно аплодираха царя като притежаващ мъдростта и силата на боговете. В центъра на това импозантно множество стояха тримата еврейски младежи, твърдо решени да откажат да се подчинят на царската наредба. Те се покоряваха на вавилон-

* 27,5 м

** 2,75 м

*** Провинция около град Вавилон

ските закони дотолкова, доколкото не се противопоставяха на Божиите изисквания и нямаше да отстъпят нито крачка от задълженията си спрямо своя Създател.

Царският гняв нямаше граница. На върха на своята власт и слава Навуходоносор не можеше да понесе упорството на представителите на една презряна и поробена нация, а и това бе обида, която гордият му дух не можеше да понесе. Огнената пещ бе нажежена седем пъти повече от обичайното и еврейските пленници бяха хвърлени в нея. Пламъкът бе толкова мощен, че хората, които хвърлиха вързаните в пещта, получиха смъртоносни изгаряния.

В присъствието на Всемогъщия

Изведнъж лицето на царя приbledня от ужас. Очите му се насочиха към буйните пламъци и, обръщайки се към своите областни управници, извика: „Не хвърлихме ли сред огъня трима мъже вързани?“ (ст. 24). Отговорът беше: „Вярно е царю“. Тогава царят отново възкликна: „Ето, виждам четирима мъже развързани, които ходят в сред огъня, без да имат някаква повреда; и по изгледа си четвъртият прилича на син на боговете“ (Даниил 3:25).

Когато Христос се открива на човешките синове, невидима сила говори на душите им и те се чувстват в присъствието на Всемогъщия. Царе и благородници треперят пред Неговото величие и признават, че живият Бог стои над всички земни сили.

С чувство на срам и угризение на съвестта царят извика: „...слуги на всевишния Бог, излезте и дойдете тук!“ (ст. 26). И те покорно излязоха, показвайки пред всички, че са неповредени, дори миризма от дима и опърлено от огъня не се усещаше от дрехите им. Това чудо предизвика необикновена промяна в сърцата на хората. Големият златен образ, издигнат с такава голяма парадност, беше изоставен. Царят издаде декрет: Всеки, който би говорил нещо против Бога на тези трима евреи, ще бъде погубен, „защото няма друг бог, който да може да избавя така“.

Верността и осветеният живот

Тези трима евреи бяха истински осветени. Човекът с християнски принципи не пита за последиците. Истински вярващият не задава въпроса: „Какво ще си помислят хората за мене, ако направя това и това?“ Или пък: „Какви ще бъдат последиците от моите земни успехи, ако направя това?“ Божиите чада трябва да копнеят и да разбират какво иска Бог от тях да правят, за да Го прославят. На всички свои последователи Господ дава големи възможности, при които животът им да бъде контролиран от Божествената благодат така, че те да станат огнен пламък и сияйна светлина за този свят.

Верните еврейски младежи притежаваха големи природни дарби: бяха получили възможно най-доброто образование и сега заемаха почетни служби в царството. Но те не забравиха Бога. Силите им бяха подчинени на осветяващото въздействие на Божията благодат. Чрез своята непоклатима верност те прославиха Онзи, Който ги призова от тъмнината и ги доведе в Своята чудесна светлина. Чрез чудното избавление бяха показани пред цялото огромно множество силата и величието на Бога. Сам Исус беше с тях в нажежената пещ и чрез славата на Своето присъствие убеди вавилонския нар, че това не може да бъде никой друг, освен Божият Син. Небесната светлина беше просветнала посредством Даниил и неговите другари и беше озарила всички присъстващи, които получиха убеждение за истинската вяра, облагородила живота и украсила характерите им. Чрез избавлението на Своите верни служители Господ доказа, че всякога ще бъде на страната на потисканите и че ще оборва всички земни сили, които погават авторитета на небесния Бог.

Урок за малодушни

Какъв урок е даден тук на малодушните, колебливите и страхливите в Божието дело! Какво поощрение за онези, които не се отричат от длъжностите си при заплахи и опасност! Тези верни и здрави характери, непретендиращи за високи почести, са нагледен пример за осветеност. Много незнания, останали в тайна добри дела, извършени от осветени християни,

V. ДАНИ ИЛ В ЛЪВОВАТА ЯМА

не могат да бъдат истински оценени, докато не станат явни на съда, когато книгите се отворят.

Христос се интересува от тази категория хора и не се срамува да ги нарича братя. Там, където сега има само един тясно свързан с Бога, трябва да има стотици. Техният живот трябва да е така съгласуван с Неговата воля, че те да бъдат запалени светила, осветени напълно - в душа, в тяло и в дух.

Още се води борбата между синовете на виделината и синовете на тъмнината. Онези, които носят Христовото име, трябва да се отърсят от летаргичния си сън, изсмукващ енергията им, и веднага да поемат всичките поверени отговорности. Направят ли така, могат да очакват Божията сила да се открие в тях. Божият Син, Избавителят на света, ще се вижда в техните думи и дела и Божието име ще се прослави.

Както в дните на Седрах, Мисах и Авденаго, така и в заключителния период на земната история Господ ще действа чудно за тия, които стоят твърдо за правото. Този, който стоеше с еврейските благородници в огнената пещ, ще бъде с последователите Си където и да се намират. Неговото пребъдващо присъствие ще утешава и подкрепя. В разгара на времето на скръбта - скръб, каквато не е бивала, откакто има народ, Неговите избраници ще стоят непоклатими. Сатана с всичките сили на злото не може да унищожи и най-слабия от Божиите светии. Ангели, превъзхождащи по сила, ще ги закрилят и заради тях Йехова ще се открие като „Бог на боговете, способен да спаси докрай тези, които се уповават на Него" („Царе и пророци“).

Веднага след като завзе вавилонския престол, Дарий предприе мерки за реорганизиране на управлението. Той „постави над царството сто и двадесет сатрапи... и над тях трима князе, един от които бе Даниил" (Даниил 6:1-2). А „тоя Даниил се отличаваше от другите князе и сатрапите, защото имаше в него превъзходен дух; и царят намисли да го постави над цялото царство" (ст. 3). Почестите, оказвани на Даниил, предизвикаха завист у управниците в царството. Сатрапи и князе търсеха удобен случай да го обвинят. „Но не можах да намеря никаква причина или вина, защото той бе верен и в него не се намери никаква погрешка или вина" (ст. 4).

Каква поука се крие тук за всички християни! Зли и завистливи очи бяха отправяни към Даниил всеки ден: тяхната бдителност бе изострена от омразата, но в живота му нито една дума или постъпка не изразяваше зло. И все пак той не претендираше, че е осветен: правеше нещо много по-добро — живееше живот на вяност и освещение.

Колкото по-безукорен беше животът на Даниил, толкова повече се засилваше омразата срещу него. Неудържим бе гневът на управниците, защото не можеха да намерят в изпълнението на служебните му задължения или в характера му нещо, с което да го наклеветят. „И тъй, тия човеци рекоха: Няма да намерим никаква причина против тоя Даниил, освен ако намерим нещо относно закона на неговия Бог" (ст. 5). Три пъти на ден Даниил се молеше на небесния Бог. Това бе единственото обвинение, което можеха да отправят срещу него.

Тогава бе скроен лукав план за унищожението му. Враговете на Даниил се събраха в двореца и помолиха царя да издаде декрет, забраняващ за срок от тридесет дни молитвата в цялото царство към бог или човек, освен към цар Дарий. Който наруши това нареждане да се хвърли в лъвовата яма за наказание. Царят нямаше никаква представа за омразата на тези хора и не предполагаше, че наредбата ще засегне Даниил. Чрез ласкателство враговете му успяха да убедят царя, че ако подпише такъв указ, той ще бъде за негова прослава. И царят подписа. Със сатанински усмивки на лицата излязоха те от присъствието на царя, тържествуващи за клопката, която бяха поставили пред Божия служител.

Пример на смелост и вярност

Царският указ излезе. Даниил знаеше за намеренията на неприятелите си да го унищожат. Но той не промени поведението си. Спокойно изпълняваше обикновените си държавнически длъжности, а в определения за молитва час отиваше в своята стая, чиито прозорци бяха отворени към Ерусалим и се молеше на небесния Бог. Така той заявяваше безстрашно, че никаква земна сила няма право да се намесва между него и Бога и да му нарежда на кого да се моли и на кого да не се моли. Благороден и принципен човек! И днес той е изправен пред света като много ценен, достоен за похвала пример на християнска вярност и преданост.

Данииловите противници го дебнеха цял ден. Три пъти влезе Даниил в своята стая за молитва и три пъти достигна до тях искрената му молба за застъпничество. На следващото утро на царя бе занесено обвинението, че Даниил, един от еврейските пленници, престъпва царската наредба. Тези думи веднага отвориха очите на монарха и той видя капана, в който бе хванат Даниил. Царят се обвини, че бе издал такъв декрет и до залавянето на слънцето се опитваше да измисли план за избавянето на Даниил. Но неприятелите на пророка очакваха това и застанаха пред царя с думите: „... Знай, царю, че е закон на мидяните и на персите, никаква забрана или повеление, което царят постави, да не се изменява" (Даниил 6:15).

„Тогавя царят заповяда, та докараха Даниила и го хвърлиха в рова на лъвовете. А царят, проговаряйки, рече на Даниила: Твоят Бог, комуто ти служиш непрестанно, Той ще те отърве" (ст. 16). На отвора на лъвовата яма бе поставен огромен камък, запечатан с царския пръстен, за да не би да се промени нещо в полза на Даниил. „Тогавя царят отиде в палата си и пренощува гладен, нито остави да донесат пред него музикални инструменти; и сънят побягна от него" (ст. 18).

„Моят Бог изпрати ангела Си"

Рано сутринта монархът отиде до лъвовата яма и извика: „... Данииле, служителю на Живия Бог, твоят Бог, Комуто ти служиш непрестанно, можа ли да те отърве от лъвовете?"

(ст. 20). Чу се отговорът на пророка: „Царю, да си жив до века! Моят Бог изпрати ангела Си да затули устата на лъвовете, та не ме повредиха, защото се намерих невинен пред Него; още и пред тебе, царю, не съм сторил никакво прегрешение" (ст. 21-22).

„Тогавя царят се зарадва много и заповяда да извадят Даниила из рова. И когато Даниил бе изваден из рова, никаква повреда не се намери на него, защото бе уповал на своя Бог" (ст. 23). Така беше избавен Божият служител. А примката, която Данииловите неприятели приготвиха, за да го убият, послужи за тяхното погубване. По заповед на царя те бяха хвърлени в лъвовия ров и дивите зверове ги погълнаха веднага.

VI. ДАНИИЛОВАТА МОЛИТВА

Колкото приближаваше края на седемдесетгодишното робство на Израил, толкова повече се вълнуваше Данииловият дух от пророчеството на Еремия. Той разбра, че приближава времето, когато Господ ще постави отново избрания Си народ пред изпит. Затова с пост и смирение Даниил се молеше на небесния Бог от името на Израил с думите: „О, Господи, велики и страшни Боже, Който пазиш завета и милостта Си към ония, които Те любяат и пазят Твоите заповеди! Съгрешихме, постъпихме извратно, вършихме нечестие, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите съдби; и не послушахме слугите Ти пророците, които говориха в Твое име на царете ни и на началниците ни, на бащите ни и на всичките люде на земята ни" (Даниил 9:4-6).

Даниил не представи пред Бога своята вярност. Вместо да потвърди чистота и светостта си, този достоен пророк смирено постави и себе си в редиците на съгрешилите от Израил. Дадената му от Бога мъдрост бе толкова по-голяма от мъдростта на великите хора на този свят, колкото слънчевата светлина е по-силна от блещукането на бледите звезди. Размислете за молитвата на този човек, така високо ценен от Небето. Той се молеше за себе си и за своя народ с дълбоко смирение, със сълзи и със съкрушено сърце. Разтваряше душата си пред Бога, изповядвайки собственото си недостойнство и признавайки величието Господне.

Сериозност и горещо усърдие

Колко сериозни и пламенни бяха Данииловите настоятелни молитви! Ръката на вярата бе протегната нагоре към небето, за да улови непроменимото обещание на Всевишния. Душата му агонизираше. И той получи доказателство, че молитвата му е чута и победата негова. Ако ние като народ се молим както Даниил, ако смиряваме душите си пред Бога. Той ще ни послуша, както послуша Даниил. Нека чуем думите му пред небесния трон: „Боже мой, приклони ухото си и послушай; отвори очите Си и виж опустошенията ни и града, който се нарича с Твоето име; защото ние не принасяме прошенията си пред Тебе заради нашата правда, но заради многото Твои щедрости. Господи, послушай; Господи, прости: Господи, дай внимание и подействай; де не закъснееш, заради Себе си. Боже мой; защото с Твоето име се наричат града Ти и людете Ти!" (Даниил 9:1,4-19).

Божият човек се молеше за небесно благословение върху народа му и за по-ясно познание на Божествената воля. На сърцето му тежеше беззаконието на Израил, който не пазеше Божия закон в неговия истински смисъл. Той призна, че сполетелите ги нещастия са последица от престъпването на святия закон. Каза: "... съгрешихме и вършихме нечестие..., защото поради нашите грехове и поради беззаконията на бащите ни Ерусалим и Твоите люде станахме за укор на всички, които са около нас" (Даниил 9:15.16). Евреите бяха изгубили светостта на своя характер като избран Божия народ. "Сега, прочее, послушай, Боже наш, молитвата на слугата Ти и молбите му и заради Господа осияй с лицето Си върху запустялото Си светилище" (ст. 17). Копнежът на Данииловото сърце за запустялото Божие светилище се събуди. Знаеше, че благосъстоянието му може да бъде възстановено само ако Израил спре престъплението си спрямо Божия закон и стане смирен, верен и покорен.

Небесният вестител

Щом Даниил свърши молитвата си, ангел Гавриил бързо долетя от Небесните дворове, за да му съобщи, че молитвата му е чута и е получила отговор. На този мощен ангел бе наредено да даде на Даниил мъдрост и разбиране и да му открие тайните на бъдещите векове. И така, докато старателно се молеше да узнае и разбере истината, Даниил бе свързан с упълномощения небесен пратеник.

В отговор на молитвата си Даниил получи не само необходимата за него и народа му светлина и истина, но и видения относно големи бъдещи събития чак до идването на Избавителя на света. Онези, които твърдят, че са осветени, а не желаят да изследват писанията и да се съединяват с Бога в молитва за по-ясно разбиране на библейските истини, не знаят какво означава истинско осветение.

Даниил говореше с Бога. Небесата бяха отворени пред него. Но тази най-голяма почит бе резултат от неговото смирение и настойчиви молитви. Всички, повярвали в Божието слово с цялото си сърце, гладуват и жадуват да познаят Неговата воля. Бог е източник на истината. Той просвещава помрачения разум и дава на човешкия дух сила да схване и разбере откритата от Него истина.

Търсене на мъдрост от Бога

В случая ангел Гавриил даде на Даниил такива напътствия, които той бе способен да приеме. Няколко години по-късно пророкът пожела да научи нещо повече по тези въпроси и започна отново да моли Бога за по-голяма мъдрост и светлина: „В онова време аз, Даниил, жалеех цели три седмици; вкусен хляб не ядах, месо и вино не влизаше в устата ми и ни един път не помазах себе си, догдето не се навършиха цели три седмици. И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, като бях при брега на голямата река, която е Тигър, като подгнах очите си, видях, и ето един човек, облечен в ленени дрехи, чийто кръст бе опасан с чисто уфазко злато. Тялото му бе като хрисолит, лицето му като изгледа на светкавица, очите му като огнени светила, мишците и нозете му бяха наглед

като лъскава мед и гласът на думите му като глас на много народ" (Даниил 10:2-6).

Това описание е подобно на даденото от Йоан, когато Христос му се откри на остров Патмос. На Даниил се яви самият Божи Син. Нашият Господ дойде с друг небесен вестител да настави Даниил за събитията в последните дни.

Великите истини Избавителят открива на онези, които търсят истината като скрито съкровище. Тогава Даниил беше стар човек. Той бе прекарал живота си сред красотите на езическия царски двор, умът му се бе занимавал с държавническите работи на великата империя. И въпреки това се отдръпна от всичко, за да смири душата си пред Бога, търсейки знание за намеренията на Всевишния. И в отговор на молбите му бе дадена светлина от Небето, предназначена за онези, които ще живеят в последните дни. С такава ревност и ние би трябвало да искаме от Бога да отвори разума ни, за да схванем и да разберем небесните истини.

„Само аз, Даниил, видях видението: а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги нападна, та побягнаха да се скрият. И тъй, аз останах сам да видя това голямо видение, от което не остана сила в мене, защото енергията ми се обърна в тление, та останах безсилен" (Даниил 10:7-8). Истински осветените ще имат същите преживявания. Колкото по-ясно виждат величието, славата и съвършенството на Христос, толкова по-живо ще се открояват пред тях собствените им слабости и несъвършенства. Те няма да са склонни да претендират, че имат безгрешен характер, да виждат себе си добри и праведни. Правилното и доброто у тях, сравнено с Христовата чистота и слава, ще им се вижда недостойно и грешно. Когато хората са далеч от Бога и имат неясно разбиране за Христос, казват: „Аз съм безгрешен! Аз съм свят!"

Гавриил се яви пред пророка с думите: „Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря и стой прав, защото при тебе съм изпратен сега. И когато ми изговори тая дума, аз се изправих разтреперан. Тогава ми рече: Не бой се, Данииле, защото от първия ден, откак ти приклони сърцето си да разбираш и да смириш себе си пред своя Бог, думите ти се послушаха и аз дойдох поради думите ти" (Даниил 10:11-12).

Царски почести за Даниил

Каква велика чест оказа Величието на небето на Даниил. Бог утеши Своя треперещ слуга и го увери, че молитвите му са чути. В отговор на тези горещи молитви бе изпратен ангел Гавриил, за да раздвижи сърцето на персийския цар. Великият монарх се бе противил на влиянието на Божия Дух цели три седмици, докато Даниил постеше и се молеше на Бога. Тогава на помощ бе изпратен великият архангел, небесният княз Михаил, да обърне сърцето на упорития цар и да предприеме някои решителни мерки в отговор на Данииловите молитви.

„И като ми говореше тия думи, насочих лицето си към земята и останах ням. И ето, един, подобен на човешки син се допря до устните ми... И рече: Не бой се, мъжо възлюбени; мир на тебе! Крепи се! Да, крепи се! И като ми говореше, аз се подкрепих и рекох: Нека говори Господарят ми, защото си ме подкрепил" (Даниил 10:15-19). Толкова ослепителна бе Божията слава, открита на Даниил, че той не можа да я издържи. Тогава небесният вестител закри светлината от своето присъствие и се яви на Даниил като „подобен на човешки син" (ст.16). Със своята божествена сила той ободри и насърчи този благороден и верен човек, за да може да изслуша изпратената от Бога вест.

Даниил беше всеотдаен служител на Всевишния. Дългият му живот бе изпълнен с благородни дела в служба на Господа. Чистотата на характера му и непоколебимата му вяност бяха постигнати единствено чрез смиряване и съкрушаване на сърцето пред Бога. Повтаряме: Данииловият живот е боговдъхновена илюстрация на истинското осветение!

VII. ХАРАКТЕРЪТ НА АПОСТОЛ ЙОАН -

Апостол Йоан се отличаваше от своите братя с това, че беше ученикът „когото обичаше Исус“ (Йоан 13:23). В характера му нямаше и следа от малодушие, слабост или колебливост. Той изглежда се радваше в най-голяма степен на Христовото приятелство и бе получил много знаци за доверието и любовта Му. Беше един от тримата, допуснати да видят Христовата слава на Планината на преображението и агонията Му в Гетсманската градина. На неговите грижи Спасителят повери Своята майка в часа на кръстните Си мъки и страдания.

На привързаността на Спасителя любимият ученик отговаряше със силна преданост. Йоан се свърза с Христос така, както лозата се увива около подпорката си. За делото на своя Учител той без страх се изложи на опасност в съдебната зала, а след това стоеше под кръста; щом чу, че Исус е възкръснал, се втурна към гроба и остави зад себе си дори пламения Петър.

Иоановата любов към неговия Учител не бе любовта, характерна за обикновеното човешко приятелство. Това бе любовта на покаяния грешник, избавен чрез скъпоценната кръв на Христос. Йоан смяташе за голяма чест да работи и да страда за своя Господ. Любовта му към Исус го вдъхновяваше да обича всички хора, за които е умрял Той. Религията му се изразяваше в живот и дела. Той искрено размишляваше, че любовта към Бога трябва да се изразява в любов към Божиите чада. Често можеше да се чуе да казва: „Възлюбени, понеже така ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един другия“ (1 Иоаново 4:11). „Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас. Ако рече някой: „Любя Бога“, а мрази брата си, той е лъжеш защото, който не люби брата си, когото е видял, не може да люби Бога, когото не е видял“ (ст. 19.20). Животът на апостола беше в пълно съгласие с учението му. Любовта към Христос, която гореше в сърцето му, го въодушевяваше да работи неуморно за своите ближни и най-вече за братята в християнската църква. Той беше силен проповедник, говореше с жар и с голямо старание и думите му бяха проникнати от убеждаваща сила.

Ново създание чрез благодатта

Преданата любов и неесбелюбивото посвещение, изразени в живота и в характера на апостол Йоан, са урок с неопценима важност за християнската църква. Някои казват, че Йоан е притежавал любов независимо от Божествената благодат. Но по природа той имаше сериозни недостатъци на характера: беше горд и амбициозен, сърдеше се и бързаше да отговори на обидите.

Силата на Иоановата привързаност към Учителя бе резултат от Исусовата любов, а не причина за нея. Йоан копнееше да бъде подобен на Спасителя и под преобразяващото влияние на тази Христова любов сърцето му стана кротко и смирено, душата се сливаше с Христос. Беше здраво хванат за живата Лоза и стана съучастник в Божественото естество - резултат от общуването с Христос. Това е истинското осветение.

В характера на всеки човек може да има значителни недостатъци, но когато някой стане истински Исусов ученик, силата на Божествената благодат го прави ново творение. Христовата любов го преобразява и осветява. Но ако хората твърдят, че са християни, а религията им не ги прави по-добри мъже и жени във всяко отношение на живота живи представители на Христос в дела и характер - тогава те не са Христи.

Поуки, свързани с изграждането на характера

Веднъж Йоан разискваше със своите братя кой от тях трябва да бъде смятан за по-велик. Те не искаха разговорът да стигне до ушите на Учителя. Но Исус четеше е сърцата им и използва случая да даде урок по смирение. Думите Му не се отнасяха само за малката група, която Го слушаше, но бяха изговорени за благо на всички Негови последователи до края на вековете. „И като седна, повика дванадесетте и каза им: „Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител“ (Марко 9:35).

Онези, които притежават Христовия Дух, не ще имат амбицията да заемат някаква служба над своите братя. Тези, които се смаяват в собствените си очи, ще станат велики в

очите на Бога. „Тогава взе едно детенце и го постави посред тях; и като го прегърна, рече им: Който приеме едно от тези дечица в Мое име, и Мене приема; и който приеме Мене, приема не Мене, но Този, Който Ме е изпратил" (Марко 9:36-37).

Колко ценен е този урок за всички последователи Христови! Онези, които отхвърлят и потъпкват длъжностите в живота, които занемаряват милостта, добротата, учтивостта и любовта дори и към малкото дете, те не зачитат Христос. Йоан почувства силата на тези думи и ги приложи в живота си.

При друг случай той и брат му Яков видяха един човек да изгонва бесове в Исусовото име. Тъй като той не беше пряко свързан с тяхното общество, решиха, че няма право да върши това и, разбира се, му забраниха. Искрено Йоан представи този случай пред Учителя. Исус рече: „Недейте му запрещава, защото няма никой, който да извърши велико дело в Мое име и да може скоро след това да Ме злословн. Понеже оня, който не е против нас, е откъм нас" (Марко 9:39,40).

Веднъж чрез майка си Яков и Йоан поднесоха на Исус молбата да им се позволи да заемат най-високите и уважавани постове в Христовото царство. Спасителят им отговори: „Не знаете какво искате!" (Марко 10:38). Колко малко са тези, които разбират истинското значение на своите молитви! Исус знаеше безкрайната жертва, чрез която трябва да бъде платена тази слава. „...Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама..." (Евр. 12:2). За Христос най-голямата радост бе да види как се спасяват души чрез Неговото смирение, чрез агонията Му и чрез пролятата на кръста кръв.

Тази беше славата, която Учителят щеше да получи и в която двамата ученици пожелаха да имат дял. Исус ги попита: „Можете ли да пиете чашата, която Аз пия, или да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам? Те Му рекоха: „Можем!" (Марко 10:38,39).

Колко малко разбираха какво означава това кръщение! Исус им каза: „Чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите, но да седнете отдясно ми или отляво ми, не е Мое да дам, а ще даде на ония, за които е било приготвено" (Марко 10:39,40).

Гордостта и амбициите - упреknати

Исус разбра подбудите им за това искане и укори гордостта и амбицията на тези двама ученици. „Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, ще бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките. Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина" (Марко 10:42-45).

Веднъж Христос изпрати вестители, преди да отиде в едно самарийско село, да помолят хората да приготвят храна за Него и за учениците Му. Като приближи селото, Той сякаш искаше да го отмени и да продължи пътя Си за Ерусалим. Това предизвика омразата и неприятелството на самаряните и вместо да Го поканят да пренощува при тях, даже не Му отдадоха обичайното уважение, както правеха с другите пътници. Исус никъде не натрапваше Своето присъствие, а самаряните изгубиха благословието, което можеха да получат, ако Го бяха помолили да остане като техен гост.

Ние може да се учудим на тази неучтив постъпка спрямо Величието на Небето, но колко често и ние, които претендираме да сме последователи на Христос, вършим същия грях на немарливост. Призоваваме ли Христос да живее в нашите сърца и в домовете ни? Той е пълен с любов, милост и благословение и всякога е готов да изсипе тези дарове над нас; но подобно на самаряните често и ние живеем в самодоволство без тези дарове.

Учениците знаеха, че Христовото намерение бе да благослови самаряните чрез присъствието Си, но когато видяха хладкостта, злобата и неуважението към техния Учител, възнегодуваха. Яков и Йоан бяха най-силно възмутени. Този, Когото те особено почитаха, да бъде така лошо посрещнат - за тях бе престъпление, което трудно би могло да се отмени без наказание. В пламенността си те казаха: „Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, както стори и Илия?" (Лука 9:54). Позоваха се на унищожението на

сирийските предводители и техните войници, изпратени от цар Охозия да хванат пророк Илия (4 Царе 1:9-12).

Христос смърти учениците Си с думите: „Вие не знаете на какъв сте дух; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси" (Лука 9:55). Йоан и другарите му, учениците, бяха в едно училище, Учител на което бе Христос. Готовите да видят своите грешки и да поправят характера си имаха големи възможности за това. Йоан използваше всеки случай и се стремеше постоянно да съгласува живота си с Божествения образец. Исусовите поучения за кротост, смирение и любов, като съществени качества за израстване в благодатта и подходящи за неговата работа, бяха за Йоан от най-голяма важност. Същите поучения и по същия начин са отправени не само лично към нас, но и към църквата.

Йоан и Юда

От острата противоположност между характерите на апостол Йоан и Юда можем да извлечем много поучителен урок. Йоан беше жив пример на осветен човек. Юда имаше вид на набожност, но характерът му беше повече сатанински, отколкото благочестив. Той се преструваше на Христов ученик, а чрез думите и делата си се отричаше от Христос.

Юда имаше на разположение същите възможности, каквито имаше Йоан - да изследва и да подражава на Образца. Той слушаше Христовите поучения и чрез Божествената благодат можеше да преобрази характера си. Но докато Йоан беше много възискателен към собствените си недостатъци, старайки се да се уподоби на Христос, Юда пренебрегваше своята съвест: допускаше изкушенията, предаваше се на нечистите си навици и те го преобрази в подобие на Сатана.

Тези двама ученици представляват християнския свят. Всички признават, че са Христови последователи, но докато едните се учат от Христос на кротост и смирение, другите доказват, че не са изпълнители на Словото, а само негови слушатели. Едните се освещават чрез истината, а другите не познават преобразяващата сила на Божествената благодат. Първите умират всекидневно за собственото си "аз" и побеждават греха, другите отстъпват пред страстите си и стават сатанински служители.

V III. ЙОАНОВАТА ПРОПОВЕДНИЧЕСКА ДЕЙНОСТ

Апостол Йоан прекара младостта си между неуките риба̀ри от Галилея. Той нямаше възможност да посещава училище, но в общуването си с Христос, великия Учител, получи най-високото образование, което можеше да постигне смъртен човек. Той жадно пиеше от извора на мъдростта и се стремеше и други да довежда до водата, „която извира за вечен живот" (Йоан 4:14). Простотата на неговите думи; възвишената сила на истините, които изговаряше, и духовната топлина, с която се характеризираше неговото учение, му даваха достъп до всички класи от народа. И все пак, даже и вярващите не бяха в състояние да схванат напълно святите тайни на Божествените истини, разкрити в поученията му. Той изглеждаше всякога пропит от Светия Дух. Стараеше се да пробуди мислите на хората, за да схванат невидимите неща. Пропити с мъдрост, думите му бяха като роса, която напоява и размеква почвата.

След възнесението на Христос Йоан застана зад Учителя твърдо като верен и пламенен работник. Заедно с другите и той се радваше на изливането на Духа в деня на Петдесетница и с голямо усърдие и сила продължи да проповядва на народа думите на живота. Заплашваха го тъмница и смърт, но това нямаше значение за него.

Множества от всички класи идваха да слушат проповедите на апостол Йоан и да се лекуват от болестите си в името на Исус, име, омразно на евреите. Свещениците и старейшините беснееха, когато виждаха, че се излекуват болни и че Исус се издига като Княз на живота. Страхуваха се, че скоро целият свят ще повярва в Него и те ще бъдат съдени за убийството на мощния Лечител. Но колкото по-големи бяха техните усилия да спрат възбуждението, толкова повече се увеличаваше броят на вярващите в Исус, които изоставяха учението на книжниците и фарисеите. Това възбуди омразата им и те хванаха Петър и Йоан и ги хвърлиха в общата тъмница. Но през нощта ангел Господен отвори тъмничните Врати, изведе ги на свобода и им рече: „Идете, застанете в храма, та говорете на людето всички думи на тоя живот" (Деяния 5:20).

С вяроност и сериозност Йоан свидетелстваше за своя Господ при всеки удобен случай. Виждаше, че времената са опасни за църквата. Сатанински измами имаше навсякъде. Умовете на хората бяха подведени от скептицизъм и фалшиви учения. Някои, които претендираха, че са верни на Божието дело, бяха лъжци. Отричаха се от Христос и Неговото евангелие, внасяха ереси и живеяха, престъпвайки Божия закон.

Любимата тема на Йоан

Иоановата любима тема бе Божията безгранична любов. Той вярваше в Бога тъй, както детето вярва на благия си и нежен баща. Разбираше характера и делото на Исус; и когато виждаше своите еврейски братя как се лутат като скитници без нито един лъч от Слънцето на правдата да осветява пътя им, копнееше да им представи Христос като Светлината на света.

Верният апостол видя, че тяхната слепота, гордост, суеверие и невежество относно Свещеното писание оковават душите им. Предразсъдъците и омразата към Христос ги унищожаваша като нация и убиваша надеждите им за вечен живот. Йоан обаче продължаваше да им представя Христос като единствения път за спасение. Доказателството, че Исус от Назарет е Месия бе толкова ясно, че според Йоан никой човек не трябва да живее в тъмнината на заблудата, докато в същото време му се предлага толкова изобилна светлина.

Наскърбен поради отровните заблуди

Йоан доживя да види проповядването на Христовото евангелие наблизо и далеч и хилядите, които жадно приемаха неговото учение. Той преживя душевна болка, когато видя отровни заблуди да се вмъкват в църквата. Някои, които приемаха Христос, твърдяха, че Неговата любов ги освобождава от послушанието на Божия закон. От друга страна пък мнозина учеха, че трябва да се съблюдава законът на еврейските обичаи и церемонии и че това е достатъчно за спасение и без Христовата кръв. За тях Христос бе един добър човек, каквито са и апостолите: отхвърляха Божествения Му произход. Йоан виждаше опасностите, на които щеше да се изложи църквата, ако би приела тези идеи, и ги опровергаваше с решител-

ност. На една честна помощничка в евангелското дело с авторитет и огромно влияние между вярващите той писа следните думи: „Защото много измамници излязоха в света, които не изповядват дохождането на Исуса Христа в плът. Такъв човек е измамник и антихрист. Внимавайте на себе си да не изгубите онова, което сте изработили, но да получите пълна награда. Никой, който върви напред и не пребъдва в Христовото учение, няма Бога; тоя, който пребъдва в учението, той има и Отца и Сина. Ако някой дойде при вас и не носи това учение, недейте го приема вкъщи и не го поздравявайте; защото, който го поздравява, става участник в неговите зли дела ' (2 Йоаново 7-11).

Йоан не извършваше работата си без съпротива. Сатана не стоеше бездеен. Той подбуждаше зли хора да съкратят полезния живот на този божи човек, но свети ангели го бранеха от техните атаки. Животът Му на верен свидетел за Христос трябваше да продължава. Свидетелството на Йоан бе необходимо на църквата във времето на опасностите.

Чрез изкривеното и фалшиво представяне пратениците на Сатана се стремяха да подбудят опозиция срещу Йоан и срещу Христовото учение. В резултат на това разногласия и ереси поставиха църквата в опасност. Йоан непоколебимо опровергаваше тези заблуди. Той преграждаше пътя на противниците на истината. Пишеше и предупреждаваше срещу водителите на тези ереси. И до днес съществуват злините, застрашавал!! напредъка на първата църква и затова поуците на апостола по този въпрос трябва да се имат предвид. „Трябва да имаш милост" е викът, който се чува навсякъде, особено от онези, които се хвалят със своята святост. Но милостта и любовта са толкова чисти, че не могат да покриват неизповядани грехове. Иоановото учение е важно за живеещите сред опасностите на последните дни. Той беше силно свързан с Христос, бе слушал Неговото учение и бе очевидец на големите Му чудеса. Свидетелството му бе убедително и правеше неприятелските лъжи безуспешни.

С греха няма компромис

Йоан се радваше на благословието от истинското осветение, но не твърдеше, че е без грях. Стремеше се към съвъ-

ршенство, пребъдвайки в светлината на Божието присъствие. Той свидетелства, че човек, който твърди, че познава Бога, а престъпва закона Му, е лъжехристинин. „Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в него" (! Поаново 2:4). В този век на широко прокламиран либерализъм тези думи щяха да бъдат отбелязани като верски фанатизъм. Но апостолът учи, че докато трябва да показваме християнска любезност, сме упълномощени да назоваваме греха и грешника с техните истински имена – в зова се крие истинската милост и добротворство. Макар и да обичаме душите, за които е умрял Христос, и да работим за тяхното спасение, не трябва да правим компромис с греха. Нс трябва да се причисляваме към недоволстващите и да наричаме това милост или добрина. В този век Бог изисква от Своя народ да стои така; както Йоан е стоял в своето време - непоколебим за правдата и противодействащ на пагубните заблуди.

Без послушание няма осветение

Аз съм срещала много хора, които твърдят, че са безгрешни. Но изпитани с Божието слово, тези личности са се оказвали открити престъпници на святия Божи закон. И най-ясните доказателства относно вечната значимост на четвъртата заповед не бяха в състояние да пробудят съвестта им. Те не могат да отрекат Божиите изисквания, но се осмеляват да оправдават нарушаването на съботата. Твърдят, че са святи и че служат на Бога през всичките дни на седмицата. Много добри хора, казват те, не са празнували съботата. Ако човек е свят, няма да бъде осъден, защото не е осветявал съботата. Бог е бил така милостив към тях и не ги е наказвал поради неспазване на седмия ден. Те биха били смятани като необикновени в обществото, ако бяха празнували седмия ден, събота, и не биха имали влияние. Освен това те би трябвало да се покоряват на властите.

Една госпожа в Ню Хампшир на открито събрание свидетелства, че Божията благодат владее в сърцето ѝ и тя е напълно Господня. Изрази вярата си, че този народ върши голямо добро, като пробужда грешниците да видят големите опасности. Тя каза: „Съботата, която тези хора ни проповядват, е единствената библейска събота". После обясни, че не-

йният дух е пробуден по този въпрос. Тя съзираше пред себе си много изпитания, които биха ѝ се случили, ако би осветявала седмия ден. На следващия ден дойде на същото събрание и пак говори, като каза, че е питала Господа, дали трябва да празнува съботата, и Той и отговорил, че не трябва. Сега нейният дух бе спокоен. Тогава отправи силен призив към всички да дойдат до съвършената .Исусова любов, в която душите вече не се осъждат.

Тази жена не бе истински осветена. Бог не ѝ е казал, че ще бъде осветена, ако не живее в послушание към една от Неговите ясни заповеди. Божият закон е свят и никои не може да го престъпва безнаказано. Онзи, който ѝ е казал, че може да продължава да престъпва Божия закон и да остава безгрешна, е бил князът на силите на мрака - същият, който е казал чрез змията на Ева в Едемската градина: „Никак няма да умрете!" (Бит. 3:4). Ева се ласкаела от мисълта, че Бог е толкова добър и няма да я накаже заради непослушанието към една Негова изрична заповед. Същата фина заблуда се повтаря от хиляди хора, оправдаващи се за своето непослушание спрямо четвъртата заповед. Които са с Христовия ум? ще пазят всички Божии заповеди без оглед на обстоятелствата. Величието на небето казва: „...както и Аз опазих заповедите ка Отца Си..." (Йоан 15:10).

Адам и Ева се осмелиха да престъпят Господните изисквания и страшните резултати от техния грях са предупреждение за нас да не следваме примера им. Христос се молеше за учениците Си със следните думи: „Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина" (Йоан 17:17). Няма истинско осветение, освен чрез послушание на истината. Любещите Бога с цялото си сърце ще обичат и всички Негови заповеди. Осветеното сърце е в съгласие с предписанията на Божия закон; защото законът е свят, праведен и добър.

Бог не се е променил

Божият характер не се е променил. Той и днес е **Бог** ревнив, какъвто беше, когато даваше закона на **Синай** и го написа с пръста **Си** на две каменни плочи. Онези, **които** погават святия Божия закон, може да казват: „Аз съм свят!", но да бъ-

деш наистина свят и да се хвалиш с освещение. това са две различни неща.

Новият завет не е променил Божия закон. Светостта на съботата от четвъртата заповед е така здраво утвърдена, както и престолът на Йехова. Йоан пише: „Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие. И знаете, че Той се яви да носи греховете. В Него няма грях. Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не го е видял, нито Го е познал" (1 Йоаново 3:4-6). И ние като любимия ученик сме упълномощени да преценяваме твърдящите, че са святи в Христос, а в същото време престъпват Божия закон. Йоан влизаше в противоречие с такива хора с каквито и ние се срещаме. Той каза: „Дечица, никой да не ви заблуждава: който върши правда, праведен е, както и Христос е праведен. Който върши грях, от дявола е. защото дяволът отначало съгрешава..." (1 Йоаново 3:7,8). Тук думите на апостола са пределно ясни.

Йоановите послания излъчват дух на любов. Но когато влизаше в контакт с категорията хора, които престъпват Божия закон, а твърдят, че са без грях не се стесняваше да ги изобличи за страхотните им заблуди: „Ако речем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действваме според истината. Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му, Исуса Христа, ни очиства от всеки грях. Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас. Ако изповядваме греховете си. Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда. Ако речем, че не сме съгрешили, правим Бога лъжец и Неговото Слово не е в нас" (1 Йоаново 1:6-10).

IX. ЙОАНОВОТО ИЗГНАНИЧЕСТВО

Големият успех на евангелието, проповядвано от апостолите и техните последователи, засили омразата на Христовите врагове. Те полагаха всички сили, за да попречат на напредъка му и накрая успяха да привлекат срещу християните и силата на римския император. Настъпи страшно преследване и много последователи Христови бяха предадени на смърт. Тогава апостол Йоан бе вече стар, но продължаваше да проповядва Исусовото учение с голяма ревност и добър успех. Свидетелството му бе мощно и враговете не можеха да го осуетят, а братята му се окуражаваха.

Когато вярата на християните започна да се колебае поради огнените изпитания, апостолът повтаряше с голямо достойнство, сила и убеждение следните думи: „Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипахме за Словото на Живота - защото Животът се яви и ние видяхме и свидетелствуваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас: а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос" (1 Йоаново !:1-3).

Най-жестоката омраза беше насочена към Йоан заради непоколебимата му преданост към Христовото дело. Той беше последният, останал жив от учениците, които бяха лично свързани с Исус, и враговете му бяха решили да смълчат свидетелството му. Ако се направеше това, мислиха си те, Христовото учение ще престане да се разпространява; ако се постъпи строго, то бързо ще изчезне от света. Йоан бе извикан веднага в Рим, за да бъде съден за своята вяра. Учението му бе изопачено. Лъжливи свидетели го обвиняваха, че е бунтовна личност, която открито разпространява теории, развращаващи римската нация.

Апостолът изложи вярата си ясно и убедително, с такава простота и откровеност, и думите му имаха голям ефект. Слушателите бяха объркани и изненадани от мъдростта и красноречието на Йоан. Но колкото по-убедително бе неговото свидетелство, толкова по-силна ставаше омразата на враговете му. Императорът беше изпълнен с гняв, хулейки името на Бога и Христос. Той не можеше да се противопостави на апос-

толските доводи, нито да оспори изречените истини и затова реши да смълчи техния верен изразител.

Божият свидетел не бе смълчан

Тук виждаме колко твърдо може да стане сърцето, когато се противопоставя на Божиите намерения. Враговете на църквата бяха решени да продължат да се отнасят с надменност и с насилие към верния народ. С наредба от римския император Йоан бе заточен на остров Патмос, както той ни докладва: за Божието слово и свидетелството за Исуса Христа" (Откр. 1:9). Но Христовите врагове претърпяха пълна несполука в намеренията си да премахнат верния свидетел. Гласът на апостола се чу от мястото на изгнаничеството, чува се и до днес, обявявайки най-вълнуващи истини, поверявани някога на смъртни хора.

Патмос, гол и каменист остров в Егейско море, бе място, определено от римските власти за заточаване на престъпници. Но за Божия слуга той стана врата небесна. Бе изолиран от градския шум и от активната мисионска работа, но не и изключен от Божието присъствие. В своя усамотен дом той можеше да разговаря с Царя на царете, изследвайки отблизо откровението на Божествените сили в природата и във вдъхновените книги. Дадена му бе чудна възможност да размишлява върху великото дело на сътворението и да се удивлява на силата на Божествения Архитект. В по-ранните си години очите му се радваха на красотата на залесените хълмове, зелените долини и плодните равнини; и във всичката тази красота на природата той беше очарован от мъдростта и изкуството на Твореца. Но сега бе обкръжен от природни красоти, които за мнозина можеха да изглеждат мрачни и безинтересни. За Йоан не беше така. Сред необитаемите оголени скали той можеше да чете важни уроци за тайните на земните дълбини и за славата на небесния свод. За него всичко това носеше отпечатъка на Божията сила и разказваше за Господната слава.

Гласът на природата

Апостолът наблюдаваше край себе си свидетелството за потопа, залял цялата земя поради дръзкото престъпване на Божия закон от жителите ѝ. Големите скали, изхвърлени от земните дълбочини при нахлуване на потопните води, му напомняха за ужасното изливане на Божия гняв.

Но докато всичко, което го заобикаляше, изглеждаше пусто и безплодно, синьото небе, надвесило се над апостола на самотния Патмос, бе така ярко и красиво, както небето над любимия му Ерусалим. Нека погледне човек в някоя тиха исц славата на небесата, нека разгледа силата па Божиите дела в безбройните Му войнства небесни и да ги сравни със собственото си нищожество, за да научи уроците за величието на Твореца ка небето и земята. Ако е подхранвал гордост и себелюбие поради богатство, таланти или красота, нека излезе в някоя дивна нощ и погледне звездното небе, за да смири гордия си дух в присъствието на безграничния Творец.

В гласана много води, където „бездна призовава бездна с шума на Твоите водопади" (Пс. 42:7), пророкът слушаше гласа на Твореца. Морето, бясно разлюлявано от немилостивите ветрове, му говореше за гнева на оскърбения Бог. Огромните и силни вълни със своите страшни плясъци, възпирани от границите, определени от една невидима ръка, напомняха на Йоан за безпределната сила, която контролира бездните. В противовес на това той видя ѝ почувства глупостта на слабите смъртни хора, които, макар и подобни на червеи в прах, обръщат мъдростта, силата и сърцата си против Владетеля на всемира, сякаш Бог е като тях. Колко сляпа и безчувствена е човешката суета! Само за един час Божиите благословения, дадени чрез светлината на слънцето и влагата на дъжда, могат да допринесат за промяна на природата много повече, отколкото може да постигне човек за цял живот в своето самохвалство, познание и постоянни усилия.

В островния си дом заточеният пророк четеше проявите на Божествената сила и чрез цялата природа установяваше близост със своя Бог. Най-пламенният стремеж на душата към Бога и най-горещите молитви към небето бяха отправени от скалистия остров Патмос. Като наблюдаваше скалите,

Йоан си спомняше за Христос, скалата на неговата сила, на чиято закрила можеше да се облегне без страх.

Пазител на съботата

„Денят Господен“, споменат от Йоан, бе събота, когато Йехова си почина след великите Си творчески дела, благослови го и го освети, защото си бе починал в него. Йоан почиташе съботата на остров Патмос така, както правеше, когато беше между народа и проповядваше евангелието. Обкръжен от голите скали, той си представяше скалистата планина Хорив и как Бог изговаря Своя закон на народа, съобщавайки заедно с всички и думите: „Помни съботния ден, за да го осветяваш!“ (Изд. 20:8).

Божият Син говори на Мойсей от върха на планината. Бог направи камъните Свое светилище. Неговият храм беше между вечните хълмове. Божественият Законодател слезе на каменистата планина, за да изговори закона Си в присъствието на целия народ, да го удиви с величието Си и със страшното представяне на Своята сила и слава, та да се бои от престъпване на заповедите Му. Бог изговори закона на върха на планината всред гръмотевици, блясък на мълнии и гъст облак, а гласът Му бе като глас на много силна тръба. Законът на Йехова бе непроменим и плочите, на които бе написан, бяха от камък, показвайки непроменимостта на Неговите заповеди. Каменистата планина Хорив стана свято място за всички, които любят Бога и почитат Неговия закон.

Заедно с Бога

Докато Йоан размишляваше за сцената от Хорив, Духът на Оня, Който бе осветил седмия ден, слезе върху него. Йоан видя Адамовия грях в престъпване на Божествения закон, както и страшните последици от него. Безкрайната любов на Бога, изразена чрез даване на Неговия Син за спасение на човешкия род, не можеше да се изкаже с език. Когато изложи това в своето послание, той призова църквата и целия свят: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чада; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна“ (1 Йоаново 3:1). Това, че Бог можеше да даде Своя Син да умре за бунтовния човек бе тайна и за Йоан. Той беше

удивен от факта, че планът на спасението, замислен и съставен на небето на такава висока цена, е отхвърлен от онези, на които бе предложена тази безкрайна жертва!

Йоан беше съединен с Бога. Колкото повече учеше за характера Му чрез делата на творението, толкова повече се увеличаваше почитта му към Него. Често се питаше: „Защо хората, които са напълно зависими от Бога, не се стремят да бъдат в мир с Него чрез доброволно послушание? Бог е безкрасен в мъдрост и Неговите сили нямат граници. Той управлява всемира с безбройните му светове. Запазва в съвършен ред величието и красотата на творенията. Грехът е престъпване на закона, а заплатата на греха е смърт. Не би имало никакво несъгласие нито на небето, нито на земята, ако грехът не беше се вмъкнал на тази планета. Непослушанието към Божия закон е причина за всички бедствия сред Неговите творения. Защо хората не желаят да се помирят с Бога?“

Не е леко да се греша срещу Бога, като изопачената човешка воля се поставя срещу волята на Създателя. Хората биха имали голям интерес, дори само за този свят, ако биха се покорявали на Божиите заповеди. За тяхна вечна полза е да се покоряват на Бога и да живеят в мир с Него. Полските зверове се подчиняват на природните закони на Твореца чрез инстинктите, вложени в тях. Той заповядва на гордия океан: „Дотук ще дохождаш, но не по-нататък, и тук ще се спират гордите ти вълни!“ (Йов 38:11), и водите са готови да се покорят на Божиите думи. Звезди и планети се движат в съвършен ред, подчинявайки се на установените от Бога закони. От всички творения, които Бог създаде на земята, само човекът се разбунтува, въпреки че има силата да разсъждава и да разбира изискванията на Божествения закон. Той има и съвест, способна да чувства греха от престъплението и мира и радостта от послушанието. Бог създаде човека свободно морално същество - да се покорява на Бога или да не се покорява. Наградата на вечния живот - вечната стойност на славата - е обещана ка онези, които вършат Божията воля, а заплахата на Божия гняв виси над противящите й се.

Божие величие

Когато Йоан размишляваше за Божията слава, открита в Неговите дела, той бе обладан от чувство за величието на Създателя. И ако всички жители на този малък свят биха отказали да се покоряват на Бога, Той пак не би бил лишен от Своята слава. Би могъл само за миг да заличи от земята всички смъртни същества и да сътвори нов народ, който би славил Неговото име. Бог не е зависим от човешка чест. Той може да събере звездните небесни войски и милионите отдалечени светове, за да пеят песен за чест, хвала и слава на своя Създател. „И небесата ще възпяват Твоите чудеса, Господи, Също и Твоята вяност в събранието на светиите. Защото на небето кой може да се сравни с Господа? Между синовете на силните кой може да се уподоби Господу? Бог е твърде ужасен в съвета на светиите, и достопочитаем повече от всички, които са около Него*1 (Нс. 89:5-7).

Видения за Христос

Йоан си спомни за чудните събития от живота на Христос, на които бе очевидец. В спомените си той отново се радваше на случаите, когато някога бе обичан и утешаван. Изведнъж нещо прекъсна мислите му - бе заговорен от ясен и характерен глас. Обърна се да разбере откъде идва и ето, видя своя Господ, Когото обичаше, с Когото беше ходил и говорил и на Чиито кръстни страдания беше свидетел. Но колко променен беше Спасителят сега! Той не беше вече „Човек на скърби и навикнал на печал" (Исаия 53:3). Не носеше вече безлезите на унижението. Очите Му приличаха на буен пламък. Нозете Му бяха като нажежен метал. Тонът на гласа Му - като музика, идваща от много води. Лицето Му сияеше като слънце със светлината на пладнe. В ръцете Му имаше седем звезди - това бяха проповедниците на седемте църкви. От устата на Спасителя излизаше меч, остър от двете страни - символ на силата на Словото Му.

Йоан, който така обичаше своя Господ, здраво се държеше за истината и бе претърпял тъмница, мъчения и смъртни опасности, не можа да издържи на възвишената слава на Христовото присъствие и падна на земята като покосен от

смърт. Тогава Исус положи ръка на Своя съкрушен служител и рече: „Не бой се, Аз съм първият и последният, и живеещият. Бях мъртъв и ето, живея до вечни векове" (Откр. 1:17,18). Йоан беше укрепен да издържи на присъствието на своя прославен Господ. След това му бе изложено в свято видение Божието намерение за бъдещите векове. Той видя славната красота на небесния дом, Божия престол и белите дрехи на спасените. Чу музиката на небесните ангели и триумфалната песен на победилите с помощта на Агневата кръв и словото на тяхното свидетелство.

Йоановото смирение

На възлюбения ученик бе оказана такава висока чест, каквато рядко е била давана на смъртен човек. Тон така се беше уподобил на Христовия характер, че гордостта не можеше да има място в сърцето му. Неговото смирение не се състоеше само в изповед, то бе благодатен дар, обгръщаш го естествено като одежда. Йоан винаги се стремеше да прикрива своите праведни дела и да избягва всичко, каквото можеше да привлече внимание върху него. В своето евангелие Йоан споменава за „ученика, когото обичаше Исус" (Йоан 21:7}, но скрива факта, че самият бе този ученик! Във всекидневния си живот учеше и практикуваше милост и любов в пълния смисъл. Имаше правилно разбиране за любовта между плътски братя и братя във вярата. Той препоръчва тази любов като съществена характеристика за Исусовите последователи. Ако тя липсва, всичките претенции за името християнин са празни.

Йоан беше учител по практически благочестие. Предлаганите от него правила за християнски отношения са непогрешими. Християните трябва да бъдат с чисти сърца и коректно поведение. В никакъв случай не трябва да се задоволяват с формална вяра. С ясни думи той поясни, че да бъдеш християнин, това означава да бъдеш подобен на Христос.

В Иоановия живот се виждаше сериозно усилие за придържане към Божията воля. Апостолът следваше Спасителя така отблизо и имаше такава усещане за чистотата и възвишеността на Христовата святост, че характерът му в контраст с Христовия изглеждаше крайно несъвършен. И когато Исус се откри на Йоан в прославлено тяло, един мигновен по-

глед бе достатъчен, та да падне Йоан като мъртъв. Така ще се чувстват всички, които най-добре познават своя Господ и Учител. Колкото **по-отблизо** разглеждаме живота и характера на Исус, толкова по-дълбоко ще бъде нашето усещане за греховността ни и все по-малко ще бъдем разположени към самохвалство, към претенции за святост, към изтъкване на своето тъй наречено осветение.

Х. ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

Характерът на християнина се изявява в неговия всекидневен живот. Христос казва: "... всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове" (Матей 7:17). Нашият Спасител сравнява Себе Си с лоза, чиито пръчки са Неговите последователи. Той пояснява, че всички, които искат да бъдат Негови ученици, трябва да дават добри плодове, а след това показва как самите те могат да станат плодородни лози. „Пребъдвайте в Мене. и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене" (Йоан 15:4).

Апостол Павел обяснява какви са плодовете, които един християнин трябва да принесе: „плодът на светлината се състои във всичко, що е благо, право и истинно" (Ефес. 5:9). „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание" (Гал. 5:22-23). Тези скъпоценни дарби са принципите на Божия закон, приложени в живота на християнина.

Божият закон е единствената вярна мярка за морално съвършенство. Той беше показан нагледно в живота на Христос. Исус казва за Себе Си: "... Аз опазих заповедите на Отца Си..." (Йоан 15:10). Нищо по-малко от това не може да удовлетвори изискванията на Божието слово: „Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи. както е ходил Христос" (1 Йоаново 2:6). Ние не можем да се оправдаваме, че не сме в състояние да правим така, защото имаме обещанието: „Доволно ти е Моята благодат" (2 Кор. 12:9). Когато се огледаме в Божественото огледало - Божия закон, ние виждаме преголямата греховност на греха и нашето безнадеждно състояние като грешници. Но чрез покаяние и вяра се оправда-

ваме пред Бога и чрез Божествената благодат можем да станем послушни на всички Негови заповеди.

Любов спрямо Бога и човека

Онези, които искрено обичат Бога, ще жадуват да опознаят Неговата воля и да й се подчиняват. Апостол Йоан, в чиито послания е разкрит така пълно въпросът за любовта, казва: "... ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди" (1 Йоаново 5:3). Дете, което обича родителите си, ще покаже любовта си чрез доброволно послушание, докато себичното, неблагоприятното дете се стреми да прави, колкото може по-малко за своите родители, желаяйки **същевременно** да се ползва от всички привилегии на верните и послушни деца. Тази разлика се наблюдава и сред онези, които претендират, че са Божии чада. Много от тях знаят, че Бог ги обича, грижи се за тях и им дава благословенията Си и въпреки това с неохота вършат волята Му. Божиите заповеди и техните изисквания им тежат. Обаче истински стремящият се към святост на сърцето и живота намира радост в Божия закон и съжалева само за това, че недостатъчно изпълнява неговите изисквания.

Заповядано ни е да се любим един друг, както Христос ни е възлюбил. Тази любов Той изяви, като пожертва живота Си, за да ни изкупи. Възлюбеният ученик казва, че и ние трябва да сме готови да даваме живота си за своите братя: „Всеки, който вярва, че Исус е Христос, е роден от Бога; и всеки, който люби Родителя, люби и родения от Него" (1 Йоаново 5:1). Ако любим Христос, ще любим всички, подобни на Него в живот и характер. И не само това, ще любим даже и онези, които са „без надежда" и „без Бога на света" (Ефес. 2:12). Заради спасението на грешника Христос остави Своя небесен дом и дойде на Земята да страда и умре. В смъртна агония Той се мъчеше и се молеше, докато сърцето Му се пръсна. Изоставен бе от онези, които дойде да спаси, като проля кръвта Си на Голгота.

Следвайте образаца

Много хора се въздържат аа живеят така, както е живял нашият Спасител. Те мислят, че от тях се изисква прекалено голяма жертва, за да следват Образаца, да дават

плодове на добри дела и търпеливо да понасят Божията под-рязваща ножица, за да раждат повече плодове. Но ако християнинът се смята за скромно оръдие в Христовите ръце и търпеливо и вярно изпълнява всяка своя длъжност, разчитайки на обещаната от Бога помощ, той ще носи Христовия хомот, който ще му се струва лек. Ще може да гледа нагоре с кураж и увереност и да казва: „...зная в Кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази до оня ден онова, което съм Му поверил" (2 Тимотей 1:12).

Ако по нашия път срещаме препятствия и ги преодоляваме, ако срещаме съпротива и обвинения и ги побеждаваме в Христовото име; ако поемаме отговорности и изпълняваме длъжностите си в духа на нашия Учител, тогава наистина придобиваме скъпоценно познание за Божията вяроност и сила. Ние няма повече да разчитаме на духовния опит на другите, защото имаме свидетелство в себе си. Както някогашните самаряни и ние можем да кажем: „...понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина (Христос) Спасителят на света"(Иоан 4:42).

Колкото повече се вглеждаме в Христовия характер и колкото по-често опитваме Неговата спасителна сила, толкова по-осезателно ще схващаме собствената си слабост и несъвършенство, а заедно с Това и по-сериозно ще гледаме на Христос като на наша сила и Избавител. Ние нямаме сила да очистим храма на душите си от нечистотиите, но ако се покаяваме от греховете си, извършени срещу Бога, и търсим прощение чрез Христовите заслуги, Той ще ни даде вяра, която работи и чисти сърцето и душата чрез любов. С вяра в Христос и послушание спрямо Божия закон можем да бъдем осветени и така да станем достойни за обществото на святите ангели и за групата на избавените, облечени в бели дрехи в царството на славата.

Единството с Христос е наше предимство

Не само предимство, но и задължение на всеки християнин е да живее в единение с Христос и да придобие богат опит в Божиите неща. Тогава неговият живот ще бъде плодоносен и с добри дела. Христос казва: „В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици" (Йоан 15:8). Когато четем биографиите на хора, познати със своето благочестие, смятаме, че техните духовни успехи са по-

стигнати със средства, далеч от нашите възможности. Но това не е така. Христос е умрял за всички и за нас е сигурно Неговото обещание, че Той е повече готов да ни даде Светия Си Дух, ако го искаме, отколкото земните родители са готови да дадат добри дарове на своите деца. Пророците и апостолите не са усъвършенствали християнския си характер чрез някое чудо. Те са използвали средствата, дадени им на разположение от Бога. Веички, които желаят да направят същите усилия, ще постигнат същите резултати.

Павловата молитва за църквата

В своето послание до църквата в Ефес Павел, представя пред вярващите „тайната на благовестието", „неизследимото Христово богатство", и ги уверява в своите усърдни молитви за духовния им напредък с думите: „...затова прекланям коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, от Когото носи името си всеки род на небесата и на земята, да ви даде според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия „Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота..." (Ефес. 3:8, 14-19).

Той пише също и на своите коринтски братя: „...до осветените в Христа Исуса... Благодат и мир да бъде на вас от Бога, нашия Отец и от Господа Исуса Христа. Винаги въздавам благодарения на моя Бог за вас, за Божията благодат, която ви е била дадена в Христа Исуса, че се обогатихте чрез Него във всичко, в пълна сила да говорите за Него, по който начин се потвърди свидетелстването за Христа между вас, така щото вие не оставате назад в никоя дарба, като чакате явлението на нашия Господ Исус Христос" (1 Кор. 1:2-7). Тези думи са отправени не само до църквата в Коринт, но и до целия Божи народ до края на вековете. Всеки християнин може да се радва на благословенната на осветението.

Апостолът продължава със следните думи: „Моля ви се, братя, за името на нашия Господ Исус Христос всички да го-

ворите в съгласие и да няма раздори между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл" (ст. 10). Павел не апелираше за нещо невъзможно. Единството е най-сигурният резултат от християнското осветение.

В Посланието към колосяните са разкрити славните привилегии, дадени на Божиите чада: „...понеже чухме за вашата вяра в Христа Исуса и за любовта ви към всичките светии по причина на онова, за което се надявахме, което се пази за вас на небесата, за което сте чули от по-напред в истинското слово на благовестието... Затуй и ние от деня, когато чухме за това, не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и проумяване, за да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога, подкрепявани с пълна сила според Неговото славно могъщество, за да издържите и дълготърпите всичко с радост" (Кол. 1:4-11).

Степен на осветение

Апостолът се трудеше да постигне същата степен на осветение, каквато препоръчваше на братята си. Той пише до филипяните: „Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го сметох за Христа. А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус..., за да позная Него, силата на Неговото възкресение и общението в Неговите страдания, ставайки съобразуван със смъртта Му, дано всякак достигна възкресението на мъртвите. Не че съм сполучил вече или че съм станал вече съвършен, но гоня изподир дано уловя, понеже и аз бидох уловен от Христа Исуса. Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя - като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса" (Филип. 3:7-14). Тук се намира очевидно противоречие между самохвалкото себеоправдание на онези, които казват за себе си, че са безгрешни, и начина, по който говори апостолът. Нещо повече - чистотата и верността в неговия живот беше това, което даваше такава сила на съветите към братята му.

Божията воля

Павел не се колебаеше при всеки удобен случай да подчертава важноста на библейското осветение. Той казва: „Защото знаете какви поръчки ви дадохме от името на Господа Исуса. Понеже това е Божията воля - вашето осветение..." (1 Сол. 4:2,3). „Затова, любезни мои, както сте били винаги послушни не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет: защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате. Вършете всичко без роптание и без препиране, за да бъдете безукорни и незлобиви, непорочни Божи чада всред опако и извратено поколение, между които блестите като светила на света" (Филип. 2:12-35).

Той заповяда на младия Тит да учи църквата, че ако се обляга на Христовите заслуги за спасението. Божествената благодат в сърцата на вярващите ще ги води към вярно изпълнение на длъжностите им в живота. „Напомняй им да се покоряват на началствата и властите, да ги слушат и да бъдат готови за всяко добро дело...Вярно е това слово. И желая да настояваш върху това с цел ония, които са повярвали в Бога, да се упражняват старателно в добри дела. Това е добро и полезно за човеците" (Тит 3:1-8).

Павел иска да запечата в нашето съзнание истината, че любовта е основа на всяка добра служба за Бога, както и корона на християнските добродетели, и че само в души, в които владее любов, пребъдва Божият мир. „И тъй, като Божи избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодат, смирение, кротост, дълготърпение. Претърпявайте си един друг и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого, както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство. И нека царува в сърцата ви Христовият мир, за който бяхте и призвани в едно тяло; и бъдете благодарни. Христовото слово да се вселява във вас богато; с пълна мъдрост учете се и увещавайте се с псалми и химни, и духовни песни, като пеете на Бога с благодат в сърцата си. И каквото и да вършите, Словом или делом, върше-

те всичко в името на Господа Исуса, благодарещи чрез Него на Бога Отца" (Кол. 3:12-17).

XI. ПРЕДИМСТВОТО НА ХРИСТИЯНИНА

Мнозина, които искрено копнеят за святост на сърцето и чистата на живота, изглеждат потиснати и без надежда. Те постоянно се вглеждат в себе си и се оплакват от недостатъчната си вяра. Стесняват се да претендират за Божието благословение, защото нямат вяра. Такива личности смесват чувствата с вярата. Те не виждат простотата на вярата и в душите им нахлува тъмнина. Те не трябва да гледат на себе си, а да размишляват за благодатта и милостта Божия, да си спомнят Неговите обещания и просто да вярват, че Бог ще изпълни Своето слово. Ние не трябва да разчитаме на нашата вяра, а на Божиите обещания. Когато се покаем от минали престъпления спрямо Божия закон и твърдо решим, че ще му се покоряваме с бъдеще, трябва да вярваме, че заради Христос Бог ще ни приеме и ще прости греховете ни.

Тъмнина и отчаяние ще обхващат понякога душите ни, застрашавайки да ни победят, но ние не трябва да изгубваме своето упование. Трябва да гледаме на Исус независимо от чувствата. Трябва да се стремим вярно да изпълняваме всяко познато наше задължение и тогава спокойно да се уповаваме на Божиите обещания.

Живот на вяра

Понякога ледената прегръдка на силното чувство за недостойнство обхваща душата. Това обаче не е доказателство, че Бог се е променил към нас или ние сме се променили спрямо Него. Не трябва да правим някакво специално усилие, за да насочим разума към по-висока емоционалност. Може днес да не чувстваме мир и радост, каквито сме чувствали вчера, но чрез вяра трябва да се хванем за Христовите ръце и да Му се доверим напълно както в мрака, така и в светлината.

Сатана може да ти нашепва: „Ти си толкова голям грешник, че Христос не може да те спаси“. Ако ти обаче признаваш, че си грешен и недостоеен, можеш да се противопоставиш на изкушителя с думите: „Чрез силата на изкуплението прие-

мам Христос като мой Спасител! Аз не разчитам на своите собствени заслуги, но на скъпоценната Исусова кръв, която ме очиства. В този миг аз предоставям немощната си душа на Христос!“ Християнският живот трябва да бъде живот на постоянна, жива вяра. Непокколебимото упование и твърдата вяра в Христос донасят **мир** и сигурност на душата.

Съпротива пред изкушенията

Не се обезсърчавайте, когато ви се струва, че сърцата ви са неподатливи. Всяка трудност и всеки вътрешен неприятел само увеличават нуждата ви от Христос. Той идва да ви вземе каменното сърце и да ви даде меко сърце. Искайте от Него особена милост, за да можете да овладеете характерните си недостатъци. Когато ви нападнат изкушения, възпротивете се решително на лошите желания; кажете си: „Как мога да безчестя своя Избавител? Аз съм се предал на Христос, не мога да върша делата на Сатана“. Призовете милия Спасител да ви помогне да пожертвате всеки идол и да отхвърлите всеки любим грях. Нека очите на вярата погледнат как Исус стои пред престола на Отца, показвайки прободените Си ръце, молейки се за тебе. Вярвайте, че силата и помощта ще дойдат от скъпоценния Спасител!

Гледане с очите на вярата

Чрез вяра гледайте на короните, които са приготвени за победителите; слушайте радостните песни на избавените: „Достойно е закланото Агне, което ни изкупи пред Бога!“ Представете си тези сцени като действителност! Първият християнски мъченик - дякон Стефан, в своята ужасна борба с „началствата и властите“, с духовните сили на нечестие в поднебесната извика: „Ето, виждам небесата отворени и Човешкият Син стоящ отясно на Бога!“ (Деяния 7:56). Спасителят на света **му** откри колко дълбок е интересът на небето към него и славната светлина на Христовото лице осветяваше лицето на Стефан с такава сила, че дори и неприятелите му видяха как свети то като лице на ангел!

Ако размишляваме повече за Христос и за небесния свят, ще получим по-голям стимул и помощ в битката за Господа. Гордостта и любовта към света ще загубят силата си, когато

Правилни религиозни, навици

разсъждаваме върху славата на по-добрия свят и върху новата земя, която скоро ще бъде наш дом. Сравнени с привлекателността на Христос, земните съблазни ще изгубят стойността си за нас.

Никой не трябва да мисли, че без сериозни усилия ще може да получи увереност в Божията любов. Ако допуснем духът ни да се занимава дълго време със земни работи, начинът на мислене би се променил много трудно. Онова, което окото вижда и ухото чува, привлича вниманието и обхваща интересите. Но ако искаме да влезем в Божия град и да гледаме Исус и Неговата слава, трябва да се научим да Го гледаме още оттук с очите на вярата. Думите и характерът на Христос трябва често да бъдат предмет на нашите мисли, разговори и всеки ден да отделяме и посвещаваме специално време за размисъл върху тези святи теми.

Смълчаване на Духа

Освещението изисква ежедневна работа. Нека никой не се лъже, че Бог ще опрости и благослови онези, които погават дори една от заповедите Му. Доброволното отдаване на познат грях смълчава гласа на Духа и отделя душата от Бога. Колкото и голям да е религиозният екстаз, Исус не може да пребивава в сърце, което не зачита Божия закон. Бог ще почита само онези, които Го почитат.

„...слуги сте на оня, комуто се покорявате..." (Римл. 6:16). Ако подхранваме чувства на гняв, пожелание, алчност, лакомство, омраза, себичност и какъвто и да е друг грях, ставаме слуги на този грях. „Никой не може да слугува на двама господари..." (Матей 6:24). Ако служим на греха, тогава не можем да служим на Христос. Християнинът ще чувства влечението на греха, защото плътта се бори против Духа, а Духът се бори против плътта, и тази борба е непрестанна. И тук именно е нужна Божията помощ. Човешката слабост се съединява с Божествената сила и ние възкликваме: „Но благодарение Богу, Който ни дава победа чрез нашия Господ Исус Христос" (1 Кор. 15:57).

Ако искаме да развием характер, приет от Бога, трябва да променим много навици в нашия религиозен живот. Всекидневната молитва е така естествена за растеж в благодатта и за духовния живот, както навременната храна е нужна за физическото благосъстояние. Трябва да свикнем често да издигаме нашите мисли в молитва пред Бога. Ако духът ни блуждае някъде, трябва да го върнем назад; чрез непрестанни усилия накрая това ще стане навик. Ние не можем да бъдем в сигурност, ако за миг се отдалечим от Христос. Можем да имаме присъствието Му на всяка крачка, но само когато зачитаме поставените от Него условия.

Вярата трябва да бъде най-важното нещо в живота и всичко останало - подчинено на нея. Нашите душевни, физически и духовни сили трябва да се ангажират в християнското войнстване. Трябва да молим Христос за сила и милост и тогава ще постигнем победа така сигурно, както е сигурно, че Христос е умрял за нас.

Стойността на една душа

Трябва да застанем близо до кръста на Христос. Покаяние в подножието на кръста - това е първият урок за мира, който трябва да научим. Любовта Исусова - кой може да я разбере? По-безгранична, по-нежна и по-себеотрицателна е тя от майчината любов! Ако искаме да разберем стойността на една душа, трябва да погледнем с жива вяра към кръста и тогава ще започнем да изследваме онова, което ще бъде науката и песента на спасените през цялата вечност. Стойността на нашето време и таланти може да се оцени единствено чрез величието на откупа, платен за нашето избавление. Каква неблагодарност показваме пред Бога, като не Му отдаваме нашите чувства и не работим за Неговото дело. Много нещо ли е да се предадем на Този, Който пожертва всичко за нас? Ще предпочетем ли приятелството със света пред безсмъртните почести, които Христос ни предлага? „На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол..." (Откр. 3:21)

Едно продължително дело

Освещението е продължително дело. Поредните стъпки са ни представени чрез думите на апостол Петър: положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие и на братолюбието си любов. Защото, ако тия добродетели се намират у вас и изобилват, те ви правят да не сте безделни, нито безплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос" (2 Петрово 1:5-8). „Затова, братя, постарайте се още повече да затвърждавате вашето призвание: защото, като вършите тия добродетели, никога няма да изпаднете. Понеже така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос" (2 Петрово 1:10,11).

Тук е изложено правилото, по което можем да бъдем сигурни, че няма да сгрешим никога. Онези, които работят според този план за постигане на християнска благодат, трябва да бъдат сигурни, че Бог ще им даде в изобилна мярка даровете на Светия Дух. Петър се обръща към получилите същата скъпоценна вяра: „Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ" (2 Петрово 1:2). Чрез Божествената благодат всички, които искат, могат да се изкачват по светлите стъпала от земята до небето и накрая да „дойдат с възкликание в Сион" (Исаия 35:10), влизайки през портите на Божия град.

Спасителят изисква от нас всичко: святи мисли, чисти и силни чувства. И ако сме съучастници в Божественото естество, ние винаги ще прославяме Бога със сърцата и устните си. Нашата единствена сигурност е в това - да Му предадем себе си и всичко свое и постоянно да растем в благодат и познание на истината.

Павловото победоносно възкликание

Апостол Павел бе високо почетен от Бога. Той бе възнесен чрез свято видение до третото небе, където видя картини, чиято слава не му беше позволено да открие. Но това не бе причина за самохвалство и себедоволство. Той беше разбрал

важността от непрестанната бдителност и себеотрицание и ясно изяви това: „Но уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите сам аз да стана неодобрен" (1 Кор. 9:27).

Павел страдаше за истината, но не четем да се оплаква. Когато преглежда своя живот на труд, грижи и жертви, той заявява: „Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравняват със славата, която има да се открие към нас" (Римл. 8:18). Победоносното възкликание на Божия верен служител достига и до наши дни: „Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож? Защото, както е писано: „Убивани сме заради Тебе цял ден; считани сме като овце за клане". Но във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ" (Римл. 8:35-39).

Въпреки че Павел бе затворен в римската тъмница, отделен от небесната светлина, отстранен от активната си евангелска дейност и очаквайки всеки час смъртната си присъда, той не се поддаваше на съмнения и отчаяние. От мрачната тъмница се чуваше неговото предсмъртно свидетелство, изпълнено с възвишена вяра и кураж, които вдъхновяваха сърцата на светии и мъченици във всички следващи столетия на християнската ера. Неговите думи са едно чудно описание на резултатите от освещението, което ние се постаряхме да запишем на страниците на тази книга: „Защото аз вече ставам принос и времето на отиването ми настава. Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден: и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление" (2 Тимотей 4:6-8).

ИНДЕКС

Битие 3:4.....	43	Марко 9:36-3730
Исход 20:8.....	48	Марко 9:39-4036
Исус Навий 5:15.....	9	Марко 10:38.....36
I Царе 2:30.....	15	Марко 10:38,3936
I Царе 3:9.....	9	Марко 10:39-4036
IV Царе 1:9-12.....	38	Марко 10:42-4537
Йов 38:11.....	49	Лука 9:54.....37
Пс. 25:9.....	9	Лука 9:55.....38
Пс. 42:7.....	47	Йоан 4:14.....39
Пс. 89:5-7.....	50	Йоан 4:42.....54
Пс. 149:4.....	10-	Йоан 13:23.....34
Притчи 25:11.....	6	Йоан 15:4.....52
Исаия 35:10.....	62	Йоан 15:8.....54
Исаия 53:3.....	50	Йоан 15:10.....	43, 52
Даниил 1:4.....	11	Йоан 17:17.....	43
Даниил 1:8.....	12	Исан 21:7.....51
Даниил 1:17.....	14	Деяния 5:20.....39
Даниил 1:19-20.....	14	Деяния 7:56.....59
Даниил 2:1.....	21	Деяния 9:6.....9
Даниил 2:4.....	21	Яков 1:19.....10
Даниил 2:27,28.....	22	Яков 3:15.....19
Даниил 2:47.....	22	Яков 3:17.....19
Даниил 3:18.....	23	I Петрово 2:1115
Даниил 3:24,25,26.....	24	II Петрово 1:262
Даниил 6:1-5.....	27	II Петрово 1:5-862
Даниил 6:5.....	27	И Петрово 2:10-1162
Даниил 6:15,16,18.....	28	I Йоан 1:1-3.....45
Даниил 6:20,23.....	29	I Йоан 1:6-10.....44
Даниил 9:4-6.....	29	I Йоан 2:4.....42
Даниил 9:15-19.....	30	S Йоан 2:6.....52
Даниил 10:2-6.....	32	I Йоан 3:1.....	10, 48
Даниил 10:7-8.....	32	I Йоан 3:4-6, 7,844
Даниил 10:11-12.....	32	I Йоан 4:11,19,2034
Даниил 10:15-19.....	33	I Йоан 5:1,3.....53
Даниил 10:16.....	33	II Йоан 7-11.....41
Исаия 53:3.....	50	Римл. 6:11.....60
Мал. 1:6-13.....	17	Римл. 6:16.....60
Матей 6:6.....	5	Римл. 8:1.....19
Матей 6:24.....	60	Римл. 8:18.....63
Матей 7:17.....	52	Римл. 8:35-3963
Марко 9:35.....	35	Римл. 12:1.....16
		I Кор. 1 2-7, 10.....55
		I Кор. 6 19-20.....16
		I Кор. 9 25-27.....16
		I Кор. 9 27.....63
		I Кор. 15:57.....60
		2 Кор. 7:1.....19
		2 Кор. 12:9.....52
		Гал. 5:16.....19
		Гал. 5:20-21,2419
		Гал. 5:22-2352
		Ефес. 2:12.....53
		Ефес. 3:8,14,19.....55
		Ефес. 5:9.....52
		Филип. 2:12-15.....57
		Филип. 3:7,14.....56
		Колос. 1:4-11.....56
		Колос. 3:12-17.....58
		I Сол. 4:2-3.....57
		I Сол. 5:23.....	4, 16
		II Тим. 1:12.....54
		II Тим. 2:19.....7
		II Тим. 4:6-8.....63
		Тит 3:1-8.....57
		Евр. 12:2.....36
		Откр. 1: 9.....46
		Откр. 1: 17,18.....51
		Откр. 3: 21.....61
		Откр. 21:27.....19